

523

601

605

60

511

512

513

514

421

422

409

YÄNNISLÄ

410

JÄRISTÄ

411

412

320

321

322

323

WALPO ^{1/03}

lokero | eduskuntavaalit | killin kualema
politiikan anti | uusi hallitus | naisen kanssa

**Tsekkaa
vapaat
asunnot tai
ilmoittaudu
asunnon-
hakijaksi
netissä!**

**Voit
pistäytyä
myös
toimistos-
samme!**

ovv.com

TURUSSA:
Hämeenkatu 14
Puh. (02) 233 8308

TURKU, HELSINKI, TAMPERE,
RAUMA, PORI, MIKKELI,
LAHTI, KUOPIO, JOENSUU,
JYVÄSKYLÄ, VAASA, OULU

**OPIKSELIJOIDEN
VUOKRAVALITYS**
VALTAKUNNALLINEN

Yhteistyössä:
 Fortum

**REILU JUOMINEN
EDISTÄÄ
HENGITYSTÄ**

Räikkö
PROFFAN
K E L L A R I I

REHTORINPELLONKATU 6
PUH. 250 5515

**Opiskelija
saa paikan**

www.tys.fi

TURUN
YLIOPPILASKYLÄSAATIÖ

p ä ä kirjoitus

Ihmettelemistä tässä maailmassa riittää, toden totta. Erityisesti viime kuukausien aikana on pelkästään uutisten edes satunnainen seuraaminen aivan varmasti antanut paljon vakavaa ajateltavaa kenelle tahansa. Vain viikkojen päässä odottaa sota, jonka välittömät ja välilliset seuraukset eivät vielä ole kenenkään nähtävissä. Mutta huolestuttavia merkkejä tulevasta on jo saatu todella paljon. Miten käy niiden kansainvälisten instituutioiden, joiden tehtävä on turvata rauhaa tai ainakin vakaata maailmanjärjestystä: YK, EU, myös Nato omalla tavallaan. Yhtä selvänä kuin jatkuvasti lähestyvä sodan uhka, on jo nähtävissä ennennäkemättömän suuria ristiriitoja Euroopassa ja koko maailmassa sitten toisen maailmansodan tai ainakin kylmän sodan vuosien. Ja miksi miettiä edes politiikkaa, kun kaiken lähtökohtana on se, että sodissa kuolee ihmisiä, paljon. Väkivaltainen kuolema aiheuttaa vihaa, viha katkeruutta, eikä sovittamaton katkeruus unohdu.

Me olemme tulevia politiikan asiantuntijoita, niitä, jotka kouluttavat itseään ihmettelemisestä vielä ison askeleen pidemmälle. Meidän tehtävämme on ymmärtää, miksi ja miten. Jotkut meistä päätyvät tehtäviin, joissa he voivat vaikuttaa siihen, että asioita hoidetaan aiempaa paremmin, oikeammin. Siis hyvin, hyvin haasteellisiin tehtäviin. Eikä isoihin asioihin yleensä voi vaikuttaa yksin. Meitäkin tarvitaan paljon.

En halua omistaa tätä sivua pelkästään maailmanpolitiikalle, vaikka olen jo pitkään

tiennyt varmasti aloittavani siitä. Tässä Walpossa Irakin kriisin käsittely loppuu tähän. Melkein.

Kuluvan vuoden ensimmäinen numero on jälleen sekä toimittajansa, mutta ennen kaikkea kirjoittajiensa näköinen. Lehden teema, lokero, on herättänyt heissä kiitettävästi hienoja ajatuksia. Lukekaa ja löytäkää ne kolumneista ja artikkeleista.

Halusin toimittamaan Walpoa kaikkein eniten sen suuren vaikutuksen takia, minkä lehti minuun viime vuonna teki. Kiitos vielä kerran Tiian viimevuotiselle hienolle työlle. Suurensuuri kiitos kuuluu myös niille ystävilleni, jotka ovat auttaneet minua nimenomaan tätä numeroa tehdessä sekä teknisten että tyyllisten asioiden kanssa. Apunne on ollut korvaamatonta.

Walpo on P-klubilaisille tärkeä lehti, eikä vähiten siksi, että se tavoittaa meistä niin monet. Viime vuoden kaksi viimeistä numeroa loppuivat pian toimistolta ja laitoksilta. Luet nyt lehteä, joka tavoittaa yleisönsä. Klubilaiset, tuokaa äänenne kuuluviin Walpon sivuilla. Onnekseni saan tänä vuonna päätoimittajana jatkaa monen todella hyvän kirjoittajan kanssa, ja tilaa on aina uusille tulokkaille. Heitä on varmasti, sellaisia joilla on meille kaksi tai kolme asiaa sanottavanaan.

Kirjoittakaa, antakaa palautetta, osallistukaa juuri sillä tavoin kuin haluatte. Tarttukaa haasteisiin.

Tärkein jääköön viimeiseksi: Hyvät lukijani, nauttikaa toistenne seurasta. Kaikkein parasta omien opiskeluvuosieni aikana on ollut huomata, miten hienoja ja kauniita ihmisiä meidän p-klubilaisten joukossa on. Malja teille, jo tutuille ja vielä tuntemattomille!

Ville Olavi

WALPO

Päätoimittaja

Ville Laamanen
[violla@utu.fi]

Toimitus

Hanna Koskenranta
Katri Mäkinen
Mari Niemi
Tapio Rantanen
Katja Sauvola

Kirjoittajat

Tiia Haapaniemi
Antti Halonen
Timo Honka
Olli Korhonen
Venla Kuitunen
Laura Parkkinen
Miina Pyylehto
Aaretti Siitonen
Suvi Säiläkivi

Killi

Joona ja Alpo
Heimo Paloheikki

Kuvat

Aki Asola
Hanna Koskenranta
Ville Laamanen
Katja Sauvola
Aaretti Siitonen
Suvi Säiläkivi

Antti-Veikko Pihlajamäki
(piirros sivulla 26)

Taitto ja ulkoasu

Ville Laamanen

Ilmoitusmyynti

Antti Halonen
[ajhalo@utu.fi]

Julkaisija

Turun yliopiston
Politiikan tutkimuksen klubi ry.

Painopaikka

Digipaino

Levikki

150 kpl

Sähköinen postilaatikko

[walpo@utu.fi]

Erityiset suurkiitokset

Saara Kankaanrinta
Ville Laaksonen
Leena Parkkinen
Yerba Mate

Sisältö 1/03

Neljä palaa Intiasta	7
Tiia kirjoittaa maasta, jossa silmät avautuvat.	
P-klubin jumalat	8
Eli hallitus 2003 kuvin ja sanoin. Selvähän se.	
Vaalien alla	10
Haastattelussa klubilaiset ehdokkaat Tytti ja Ville.	
Takalassot	15
Hanna kertoo täysin aliarvostetusta kulttuurillisesta helmestä. Respekt.	
“Onko kiinalaisten puhelinleffelossa keltaiset sivut?”	16
Katri pohtii vähemmistöjen lokeroitintia ja kertoo samalla pari kaskua.	
Sopivasti erilainen?	18
Venla kirjoittaa suvaitsemisen realiteeteista.	
Ydinpommei ja asfalttia päälle	20
Kustin viimeiset terveiset Kosovosta. Kohta hän on taas täällä.	
Elämää kuvaruudun takana	27
Katja tunnustaa katsovansa selviytyjiä.	
Mietteitä curlingista	28
Erinomaisen hieno päivä Loimaalla, Timon sanoin ja kuvin.	
Politiikan anti?	30
Tapio muistuttaa siitä, mitä demokratia tarkoittaa.	
P-klubin, TYY:n ja Tykkärin vaalipaneeli	35
Löysitkö oman ehdokkaasi?	
VAKIOT	
Puheenjohtaja	5
Kosfilla on asiaa.	
Kolumni	6
Olli Korhonen muistelee P-klubin syntyaikoja.	
Henkilökunnan kyselytunti	12
Haastattelussa Maija Setälä.	
Killi	14
Pääsi hengestään. 13 ja viimeinen osa.	
Naisen kanssa	22
Mari kertoo tytöistä ja naisista.	
Sanan ruoskaa	24
Laura Parkkinen on tehnyt gradun Vennamon retoriikasta.	
Joona ja Alpo	26
Älä vaivaa päätäsi, Alpo on miettinyt kaiken valmiiksi.	
Heimo Paloheikki	31
Suomi vuonna 3.	
Kevään tapahtumia	32
P-klubissa ja Indexissä.	

p u h e e n

j o h t a j a

Muutama kuukausi sitten Katjan kanssa P-klubin tulevaisuutta pohdiskellessamme nousi esille erityisesti kaksi asiaa. Ne ovat koulutuspoliittisen sektorin kehittäminen ja alumnitoiminnan luominen. Koulutuspolitiikkaan P-klubi on panostanut jo joitain vuosia, mutta sillä saralla ei kehitettävä loppu. Vuorovaikutus laitosten kanssa ei ehkä ikinä ole riittävän tiivistä, ei ainakaan ennen kuin molemmat laitokset ovat tajunneet meissä opiskelijoissa piilevät voimavarat. Lähitulevaisuuden haasteisiin kuuluu myös toimivan kurssipalautejärjestelmän luominen.

P-klubin hallitukset ovat käsittääkseni jo vuosia keskustelleet oman alumnitoiminnan aloittamisesta. Osa puhuu täysin uuden yhdistyksen perustamisesta ja loput senioriyhdistyksen luomisesta P-klubin sisälle. Keskustelujen vakavuudesta en tiedä, koska asialle ei ole tehty juuri mitään. Valmistumassa olevat entiset hallitusaktiivit puhuvat kuitenkin kilvan alumnitoiminnan puolesta, mikä on saanut ainakin minut vakuuttuneeksi.

Toivon istuvan hallituksen saavan alumnitoiminnan alulle, vaikka siitä saatavat hyödyt tulevatkin viiveellä. Senioriyhdistys on erityisesti sijoitus tulevaisuuteen. Vanhat pääsisivät muistelemaan riehakkaita opiskeluaikojaan nuorten saadessa ainakin pienen kosketuksen työelämään. Valmistuneet voisivat kenties ohjailla hallitsemiaan rahavirtoja P-klubille. Samalla moni opiskelija voisi todeta saaneensa kesätyö- tai harjoittelupaikkansa senioreihin luomiensa suhteiden avulla. Osa toiveistani on varmasti liioiteltuja, mutta toiminta toki kehittyisi alkuun päästyään. Suunnan voivat näyttää vain tulevaisuuden aktiivit. Itse olisin joka tapauksessa tyytyväinen jo nähdessäni enemmän ännännen vuoden opiskelijoita mukana klubin normaalissa toiminnassa.

Millä teidät vanhat sitten saa kaivettua koloistanne? Edellinen hallitus järjesti vanhojen sitsit kahteen otteeseen, mutta molemmat peruuntuivat osallistujapulan vuoksi. Moni teistä kyselee alumnitoiminnan perään, mutta kuukausia sitten sovittu päivämäärä ei lopulta sovi juuri kenellekään. Ristiriita on ilmeinen, mutta en suostu edelleenkaan luovuttamaan. Ellemme saa senioreita hereille keväällä, yritämme jälleen syksyllä. Syksyn jälkeen uskoni taitaa jo loppua, mutta samalla loppunee myös aikani klubin hallituksessa.

Alumni ei siis ole yksin hallituksen käsissä. Teemme kyllä voitavamme, mutta avuntarve on suuri. Ongelmaksi nousee erityisesti tiedotus. Hallitus ei ole ainakaan toistaiseksi myöntynyt ilmoitukseen Hesarin kannessa, eli vanhojen on taottava viidakkorumpua. Ottakaa siis yhteyttä ystäviinne ja tulkaa pitämään kanssamme hauskaa!

Kosti

Kolumni

Paljon on vettä virrannut Aurajoessa sen jälkeen kun P-klubi perustettiin liki kolmekymmentä vuotta sitten. Moni asia yliopisto- ja opiskelijamaailmassa on vuosien saatossa muuttunut. P-klubin kunniajäsenenä numero kaksi saan tässä muistella klubin alkuaskelia. Kuten moni tietää, P-klubista tehtiin vuonna 2000 poliittiseen historiaan opinnäytetyö ”Punaisesta etujärjestöstä sinipukuseksi viihdeorganisaatioksi”, josta voi saada tarkempaa tietoa klubin historiasta.

P-klubin syntymisen taustalla vaikutti ainakin kolme asiaa:

1. opiskelijamaailman ns. yliolitisoituminen oli mennyt överiksi 1960-70-lukujen taitteessa. Osakuntalaitos oli jokseenkin alamaissa. Kuitenkin yhteiskunnallisesti valveutuneet opiskelijat halusivat toimia. Ainejärjestöt tarjosivat hyvän kanavan.
2. yhteiskuntatieteellisen opiskelijat pyrkivät tiedekuntaan ja vasta sisään päästyään valitsivat pääaineen. Poliittisen historian ja valtio-opin valinneiden pääaineopiskelijoiden määrät olivat pieniä, hyvin pieniä. Yhteismäärä liikkui tusinan paikkeilla.
3. tutkinnonuudistus, yyä-laitosneuvostot ja hallinnonuudistus olivat tuolloin ainejärjestöihmisten huulilla.

Ensimmäisenä opiskeluvuoteni, 1973-74, minut valittiin poliittisesti sitoutumattomana yleisdemokraattina Valtio-opin-klubin puheenjohtajaksi. Tutorryhmäkaverini Jorma Tuominen taas valittiin Poliittisen historian klubin puheenjohtajaksi. Jorman kanssa katsoimme, ettei ole mitään järkeä pyörittää kahta lilliputtiainejärjestöjä, joiden jäsenkunnatkin ovat vielä tavallaan päällekkäisiä.

Voidaksemme vaikuttaa paremmin opiskelijoita kiinnostaviin yliopistokysymyksiin, pystyäksemme paremmin järjestämään seminaareja, bileitä ja tutustumisretkiä, toisin sanoen saadaksemme ”joukkovoimaa”, käynnistimme Jorman kanssa klubien yhdistämisen P-klubiksi.

P-klubi oli alusta saakka sangen aktiivinen ainejärjestö, joka sai runsaasti tukea myös poliittisen historian ja valtio-opin henkilökunnilta. Olimme useimmissa asioissa henkilökunnan kanssa samassa veneessä, yhteistuumin kehittämässä oppiaineita. P-klubista tuli kaikkien aktiivisten *politiikan tutkimuksen aineiden* opiskelijoiden yhteinen yhdistys. Missään vaiheessa 1970-luvulla ei ns. puoluepolitiikka haitannut klubin toimintaa.

Siihen aikaan kuitenkin pelin politiikka oli muodissa ja liikkui huhuja, että tietyt poliittiset opiskelijaryhmät koettavat vallata ainejärjestöjä. Me, klubia konsensus-hengessä pyörittäneet, varauduimme mielestämme käsittämättömään valtaushkaan valmistelemalla valintakokoukset huolellisesti, aloittamalla ne kello nolla-nolla (ei siis akateemista varttia) ja pitämällä kokoukset noin neljässä minuutissa. Varotoimet olivat joka kerta turhia. P-klubia ei 1970-luvulla yritetty vallata, vaan kaikkien poliittisten suuntausten ainejärjestöaktiivit pääsivät toimintaan haluamallaan tavalla mukaan. P-klubi syntyi aika onnellisten tähtien alla.

Elämä itse on tainnut osoittaa, että noin sukupolvi sitten perustamamme klubi on ollut tarpeen. Muuten emme odottelisi P-klubin 30-vuotisjuhlia.

Tiivistä toiminnankevättä toivottaa

Olli Korhonen

Kirjoittaja on P-klubin ensimmäinen puheenjohtaja (1975-76) ja kunniajäsen

Neljä palaa Intiasta

Tiia Haapaniemi

Kivityksellä istuu rivi hedelmäkauppiaita, jotka myyvät kovaan ääneen kirkuvankeltaisia sitruunoita, raskaantuoksuisia papaijoita ja kypsä banaaneja suurista puukoreista. Ohi lipuu kuumuudesta väsynyt lehmä. Nenään leijailee lannan ja virtsan tuoksu. Jalkaan koputtaa resuinen lapsi tai pahasti vammautunut ihminen käsi ojossa. Kaikki yhtä aikaa. Jokainen päivä kulkee saumattomassa anarkiassa, liikenne pauhaa säännöttömässä viidakossa. Koko elämä tulee vastaan eikä mitään ole piilotettu.

Yritän vangita Intiaa neljään osaan, jotka ehkä osoittavat, miten erilaisia intialaiset lokerot ovat länsimaisen yhteiskunnan lokeroihin verrattuna. Toisaalta hinduismi on kaikkea muuta kuin lokeroiva uskonto, joten en koetakaan päästä tässä tekstissä mihinkään järkevään tulokseen intialaisesta yhteiskunnasta. Tuon vain neljä palaa matkan varrelta.

Miesten kesken

Kadulla näkyy paljon toisiaan käsistä piteleviä pareja. Kummallakin on pitkät housut ja kauluspaita, sandaalit läpsyvät maahan tasatahtia. Miehet, nuoret pojat ja vanhat äijät kulkevat käsikädessä pitkin intialaisia katuja. Naisiin he eivät juuri tartu hellyyttä osoittaakseen, ainakaan perinteisen kaupungin kadulla.

Junassa

Paikallisjunan ahtaudessa vaunuun pyrkii yhä lisää ihmisiä. Kaikille pyritään järjestämään paikka penkiltä. Kolmelle hengelle merkittyy istuimeen mahtuu neljä, viisikin intialaista miestä. Naiset saavat istua rauhassa. Toisilleen tuntemattomat miehet tekevät toverillisesti tilaa haarojensa väliin ja taputtavat penkkiä: istu

tuohon. Kun uuvuttavassa helteessä alkaa nukuttaa, miehet torkkuvat toisiinsa nojaten. Kassien ja ihmispyramidien keskellä pelataan vielä korttia, myydään keksejä ja hedelmiä sekä kaadetaan kupillinen teetä janoiselle.

Hääjuhlaa edeltävänä iltana

Häitä juhliitaan sellaisella hartaudella, että jo edellisenä iltana suku ja ystävät kokoontuvat sulhasen kotiin tanssimaan. Ensin naiset laulavat viisi perinteistä laulua jumalten kunniaksi ja tulevan avioliiton onneksi. Sitten he nousevat kauniissa hohtavissa sareissaan ja tanssivat maakuntansa perinteisiä tansseja. Värikäs huivi liehuu ilmassa, kun naiset innostuvat kukin vuorollaan irrottelemaan tablan tahtiin. Illan kuluessa tulee miesten vuoro. Juopuneina he juoksevat lavalle, suurena joukkona ja tanssivat suurin, voimakkain liikkein mitäpä muuta kuin 1980-luvun ontuvia discobiittejä. Miesten puolella illan hitiksi nousee Vengaboys'in "Brazil".

Alusvaateostoksilla

Pienessä kaupassa tien varrella myyjä, ihostaan jo uurtunut mies, esittelee herkällä pitsillä kirjailtuja rintaliivejä. Nainen pitelee sylissään lasta ja katsoo, kun aviomies kyselee kauppialta liivien ominaisuuksista. Myyjä kertoo, hivelee niiden pintaa ja selittää miehelle. Nainen katsoo vaiti miestään, keinuttaa vauvaa, joka kohta nukkuu.

P-KLUBIN JUMALAT

Hallitus 2003 yhteiskuvassa. Ei aivan Olympos-vuorella, mutta silti huipulla

Antti Halonen

Kuten muinaisella Olympos-vuorella, myös Yo-talo 4a:n toisessa kerroksessa pitää majaansa sekalainen joukko yli-inhimillisiä voimia, voimia joita tavallinen kuolevainen palvoen katsoo ylöspäin toivoen eräänä päivänä itsekkin mahdollisesti nousevansa näiden veroisiksi. Tämä henkiolentojen tiivis joukko tunnetaan yleisesti P-klubin hallituksena. Mutta keitä ovat nämä salakavalat ja juonittelevat pirulaiset, jotka tänä vuonna ohjastavat armasta ainejärjestöämme kohti yltykkylläisyyttä ja iankaikkista onnellisuutta? Tutkikaamme heidän kuolemattomia piirteitään ja jumalallisia olemuksia hieman tarkemmin.

YLIJUMALA

KOSTI HYYPPÄ

Jumalten päällikkö, Valtias, Yksi. Nimiä, joilla on kutsuttu P-klubin puheenjohtajaa, ylijumalaa, joka loistaa taivaan kaikissa muodoissa kirkkaasta valoisuudesta synkimpään myrskyyn. Hän jakaa oikeutta ja suojelee nimeensä vannottuja valoja. Hänen tunnuksensa ovat kaulassaan roikkuvat Vallan Avaimet sekä valtava puinen sotavarsta josta hän syöksee tulikivenkatkuisia salamoitaan jumalallisen jylhän säestämänä. Hänen tärkein pyhä paikkansa on Toimisto, jonka pöydän päässä hän istuu johtaen puhetta jumalten viikoittaisessa kokoontumisessa.

YLIJUMALAN SIJAINEN

KATJA SAUVOLA

Ylijumala Kostin ensimmäinen varanainen Katja on paljon muutakin kuin Valtiaan Side-kick. Katja pitää jumalaisella otteellaan yhteyttä oikeaan Kronoksen kätyrien järjestöön, Indexiin, ja pitääpä vielä yhteyttä itse äiti-Gaian poliittisen historian puoliskoon kyseisen aineen kopo-vastaavana. Ja riittää tällä mongolian kielen taitavalla Heran perijättäreillä tarmoa ja uskallusta organisoida ja yrittää kaikkea mahdollista, ja vielä useammin mahdotontakin toimintaa. Häiriintynyt yksilö, jota muut jumalat arvostavat (mm.) hänen kieroutuneen ja pistävän huumorinsa takia. Pahamaineisten Tenu-Tenavien mentor ja esikuva Kasse-setä™

YLIJUMALAN SIJAISEN SIJAINEN

ANNA TONTERI

Mikäli sekä ylijumala että hänen häiriintynyt sijaisensa eivät ole käytettävissä, valtaan nousee jumalkaartin henkinen kuopus, toinen Indexissä viihtyvä jumalatar Anna. Anna-jumalatar pitää huolen, että kuolevaisten ääntä kuullaan valtio-opin laitoksella, toimiihan hän valtio-opin kopo-vastaavana. Vaikka hän fyysiseltä iältään ei olekaan enää nuorin jumalista, tunnetaan hänet silti aina ja ikuisesti teini-jumalattarena, onpa vielä pahamaineisen Tenu-Tenavat -alajärjestön perustajajäseniä.

JUMALTEN SIHTEERI

TIMO HONKA

Jumalilla on tapana ilmaista itseään kuolevaisille käsittämättömillä tavoilla. Siksi jumalat tarvitsevat tulkin, oraakkelin, joka pystyy kääntämään jumalten sanan kuolevaisten ymmärtämään muotoon. Jumalista Timo on se, joka kirjaa omalla salakirjoituksellaan ylös jumalten asiat ja kääntää ne lopuksi kuolevaisten luettavaksi. Siivet kantapäissään tämä P-klubin Hermes kiittää jäsenistön ja jumaliston välillä pitäen yhteyttä myös mystiseen IAPSS-järjestykseen.

JUMALTEN AARTEENVARTIJA

SINI-TYTTI KIVIOJA

Jumalten aarre on aina valtava ja pitää sisällään kultaa, jalokiviä ja kalliita mausteita. Ja luonnollisesti aarteesta täytyy pitää huolta ja koittaa kasvattaa sitä. Tätä kunniakasta ja arvostettua tehtävää hoitaa jo toista vuotta Sini, joka tarmokkaasti pyrkii pitämään kuolevaiset aarteenmetsästäjät irti P-klubin kulta-arteesta.

URHEILUN JUMALA

EEMELI PELTONEN

Eemeli on kaikkien liikuntatapahtumiin osallistuvien suojelija, oikea P-klubin Ares, jonka palvontamenot pitävät sisällään ulkopuolisia vavahduttavia karmeuksia ja eivätpä puheet päiden naulaamisesta kahvipöytiinkään kovin yliampuvia ole. Jumalten sininen lippu liehuu ylvästi korkealla EePeen johdattaessa klubilaisia kohti voitokkaita taisteluita ainejärjestöjen välisiin koitoksiin, joissa P-klubi poikkeuksetta selviää vähintäänkin moraalisena voittajana vihollisten maallisten jäännösten jäädessä virumaan pitkin taistelulentä.

KURSSIJUMALATAR

VIRPI VUORINEN

Tuleva hallituskurssivastaava Vippe on ylväitä aineitamme opiskelemaan aikovien nuorukaisten palvonnassa kohde, vastaahan hän kevään valmennuskurssien käytännön järjestelyistä. Riittää Viprukalla aikaa myös pitämään yllä suhteita kryptisten kirjainyhdistelmien ISHA ja HOL takaa löytyviin organisaatioihin. Kuluneen syksyn Vimputa toimi yhtenä poliittisen historian tutoreista, jolloin tutustutti hän useita kuolevaisia hänen verrattain kosteisiin palvontameneihin, joissa ylipappina toimii usein rovasti Alkoholi.

KULTTUURIN JUMALATAR

SUVI SÄILÄKIVI

Vaikka Poria ei (vielä) Suvilana tunneta, on tämä P-klubin Athene ottanut rautaisella otteellaan haltuun klubin kulttuuririntaman tarjoamalla monipuolisia kulttuuripitoisia rientoja kulttuurinäkäisille kuolevaisille. Toisen vuoden jumalatar Suvi käyttää tempeliniään usein hämäämään ja savuista luolaa Toimiston läheisyydessä, jonne hänen palvojansa voivat kokoontua suorittamaan palvontaritettejään.

JUHLINNAN JUMALA

MIKKO KOSKINEN

Viini virtaa ja laulut raikavat kun oma Dionysoksemme Mikko on päässyt vauhtiin. Kuolevaiset kumartavat tätä hyvin usein pässin fyysisen olomuodon ottanutta juhlien jumalaa, joka sohvakalustojen nielemisen ohessa järjestää yhdessä Hanna-jumalattaren kanssa toinen

toistaan onnistuneempia juhlia, joissa kohtaavat niin jumalat kuin kuolevaisetkin. Vaikka Mikko käyttääkin jumalallisia voimiaan näiden viinihippojen järjestelyyn, hän toimii myös usein hippojen vetonaulana hämmästyttävine koreografioineen ja jumalallisine lauluineen lumoten seireenin tavoin juhlijat.

JUHLINNAN JUMALATAR

HANNA SORO

Jumalatar Hanna muodostaa toisen puoliskon viinijanoisille kuolevaisille korvaamattomasta festis-kaksikosta. Sitsien keittiöhengengetär, joka lumoo kuolevaisten juhlijoiden joukon jumalaisella ruoallaan ja ripeällä otteellaan. Äärimmäisen käytännöllinen ja tarvittaessa tiukkakin jumalatar, joka pitää huolen, että asiat rullaavat ja ettei Mikko pääse räpeltämään liiksi keittiön puolelle. Hannan palvontamenot tapahtuvat usein viihtyisissä kasvihuoneilmaolosuhteissa.

WEBIN SEMIJUMALA

OLLI ARO

Jumaltenkin on pakko seurata aikaansa ja verkottua tiedon kyläpoluille eli toimia kylmän kliinissä Intter Net -ilmapiirissä. Huolen P-klubin webbitoiminnasta pitää Olli, joka on yksi kolmesta ns. semijumalasta, joiden suonissa virtaa myös kuolevaista verta, tehden heistä erikoislaatuisia jumalten piirissä. Verkko toiminnan lisäksi Olli toimii Vipauksen apuna kevään valmennuskurssien järjestelyssä. Turun lisäksi Ollia palvotaan myös itäisemmässä Suomessa, palvonnassa keskuksen sijaitessa Kouvolassa.

ULKOSUHTEIDEN SEMIJUMALATAR

JOHANNA KETOLA

Semijumalatar Johanna pitää huolen, että suhteet muihin jumalastoihin ovat lämpimät ja hyvät. Hän toimii myös syksyisin kuolevaisille järjestettävän ulkomaan-excursion parissa huolehtien kaikista asiaan liittyvistä käytännön seikoista. Fyysiseltä iältään nuorin jumalista, tästä johtuen onkin pahamaineisen Tenu-Tenavat -järjestössä kunnia-asemassa.

VARAINHANKINNAN SEMIJUMALA

ANTTI HALONEN

Kolmas semijumala Antti pyrkii pitämään huolen, että ulkopuoliset yritykset kiinnostuisivat tukemaan klubiamme ja näin kartuttaisivat jumalten aarretta joko rahallisesti tai sitten vaikkapa Jumalten Ruoan, eli keksien muodossa. Toiminut myös juhlinnan jumalien apuna monissa pienissä asioissa ruoanlaitosta kaljakorien säilyttämiseen. Tenu-Tenavat -järjestön kolmas jäsen, jonka jumalten kodin Yotalon yläkerroksessa sijaitsevaan luolaan päin hänen palvojakuntansa kumartaa. Puhuu hassulla kielellä, jota muut jumalatkaan eivät aina oikein tahdo ymmärtää.

JUMALTEN JULKAISUN PÄÄTOIMITTAJA

VILLE LAAMANEN

Jumalat lähestyvät kuolevaisia myös julkaisemalla jumalallista sanaa omassa lehdessään, Walpossa. Itämaisestä viisauden hallitseva Ville-jumala toimii tämän jumalaisen valon tuovan lehden päätoimittajana nyt ensimmäistä vuotta, mutta kokemusta hänellä on jumaluudesta toki tullut jo edellisessä vuonna. Myös irlantilaiset kansanlaulut hallitseva Dalai Laamanen on kerännyt hänkin laajan palvojakaartin, joiden tuki siivittää häntä jatkamaan Walpon kunniakkaita perinteitä.

1. Miksi halusit lähteä ehdokkaaksi ja koska päätit tehdä niin?
2. Mitä päävaaliteemasi tarkoittavat käytännössä?
3. Minkälaisena puolueen jäsenenä näet itsesi? Mikä on aatteessasi sinulle tärkeintä ja mitkä puolueen arvot eivät toisaalta ole niin tärkeitä?
4. Millainen on asemasi muiden puolueesi tämän vaalipiirin ehdokkaiden joukossa? Kuinka suuri vaalibudjettisi on?

Walpo haastatteli kahta p-klubilaista eduskuntavaaliehdokasta, Tytti Seppästä (kesk.) ja Ville Niinistöä (vihr.). Lue, miksi ja millä eväillä he pyrkivät Arkadianmäelle.

Tytti on kolmannen vuoden valtio-opin pääaineopiskelija. Lisäksi hän on opiskellut vuoden avoimessa yliopistossa. Sivuvainena hänellä poliittinen historia ja taloustiede.

"Puolikasta gradua vaille valmiin" Villen pääaine on poliittinen historia. Hän on opiskellut myös kulttuurihistoriaa, Itä-Aasian tutkimusta, valtio-oppia ja kansainvälistä oikeutta.

1

Tytti: Turun opiskelevat keskustanuoret ja muutamat muut henkilöt pyysivät minua ehdokkaaksi viime vuoden helmikuussa. Ehdokkuus varmistui toukokuussa vaalien jälkeen. Olin miettinyt asiaa toki ennenkin, eikä varsinaista kynnystä ollut olemassa viiden vuoden aktiivisen politiikassa mukana olon jälkeen. Nuoria ystäviäni on ollut aiemmin ehdolla. Haluan myös tehdä puolueelleni positiivista imagotyötä.

Ville: Kaarinan vihreät ja vihreät opiskelijat kysivät minua ehdokkaaksi vuosi sitten keväällä. Olin ajatellut asiaa jo aiemminkin. Virallisesti minut valittiin maaliskuussa 2002. Haluan olla yhteiskunnallisesti aktiivinen ja uskon olevani parhaimmillani valtakunnallisella tasolla. Jo lukion matrikkeliassa luki, että Villestä tulee vielä kansanedustaja tai ministeri. Tosin kesti kyllä tovin, ennen kuin itse vakuutuin asiasta.

2

Tytti: Sosiaalisella tasavertaisuudella tarkoitan erityisesti kaikkien oikeutta peruspalveluihin, opiskelijoiden tuen korottamista ja päihde- sekä mielenterveystyön edistämistä. Alueelliseen tasa-arvoon minulla on perinteinen keskustalainen näkemys: alueita täytyy kehittää tasapuolisesti, esimerkiksi yrittäjyyteen tulee kannustaa myös pienissä kunnissa. Realistinen vihreys on järkevää ja kestävää vuorovaikutusta luonnon kanssa. Luontoa ei pidä suojella pakkaamalla se vakuumiin. Näitä asioita ajaisin puolueen kautta yhteistyöllä ja toimimalla valiokunnissa.

VAALIE

Ville: Päävaaliteemani on tasa-arvoisen koulutusjärjestelmän edistäminen ja turvaaminen. Kaikilla pitää olla mahdollisuus tasa-arvoiseen koulutukseen. Koululaisilla ja opiskelijoilla tulee olla riittävät valinnan mahdollisuudet, mutta koulujen liiallinen erikoistuminen johtaa epätasa-arvoisuuteen. Lisäksi opettajan työn arvostus on saatava nousuun. Opiskelijoiden toimeentuloa on myös parannettava, vihreät ajavat opintotuen maksimikorotusta voimakkaimmin.

3

Tytti: Olen sydämeltäni keskustalainen. Perimmäinen keskustalainen pyrkimys alueelliseen tasa-arvoon on minulle erittäin tärkeä. Oikea tapa ajaa asioita on alkiolainen: aloitteellisesti pyritään jatkuvasti etsimään uusia keinoja ratkaista asioita. Negatiivisena pidän ns. porvarillisten keskustalaisten liiallista konservatiivisuutta erityisesti arvokysymyksissä. Taloudellisia asioita ajattelen enemmän yhteisölliseltä kuin yksilölliseltä kannalta. Joissain tilanteissa saatan olla hankala nimenomaan puolueen jäsenenä, koska en suostu kulkemaan nuorassa.

Ville: Kaikkia vihreitä yhdistää vahva arvoliberaalisuus, jokainen saa elää niin kuin itse haluaa. Pyrimme kestävään kehitykseen sekä sosiaalisesti että ympäristöllisesti. Käytän itse paljon termiä sosioliberaalisuus, tarkoittaen sitä, että yksilöllä on vastuu ja vapaus, mutta kaikista pidetään silti huolta. Vihreät on nimenomaan arvokysymyksissä

N ALLA

uusi liberalistinen aalto, jossa ympäristö on myös läsnä. Meillä on visio kokonaisuudesta. Kannatan vahvasti näitä arvoja, sen sijaan "hörhöily" ei ole oikea tapa ajaa asioita. Ymmärrän silti niitäkin ihmisiä, jotka haluavat esimerkiksi sitoa itsensä puihin.

4

Tytti: Olen ainut alle 30-vuotias nais ehdokas. Puolueeni on tukenut minua hyvin. Budjettini on 2500 euroa ulkopuolisena tukena. Lisäksi käytän omia rahojani. Minulla on todella hyvä tukiryhmä, jonka arvoa ei voi rahassa mitata.

Ville: Tavoitteenani on olla puolueeni toiseksi eniten ääniä keräävä ehdokas Janina Anderssonin jälkeen ja päästä läpi. Uskon olevani joka tapauksessa kolmen- neljän ehdokkaan kärkirahmässä. Budjettini on 3000-5000 euroa, joista puolet on omaa rahaa. Käytännössä olen sijoittanut säästöni kampanjaani.

5

Tytti: Vähän kaikenlaisille ihmisille, mutta pääasiassa nuorille, opiskelijoille ja sellaisille, jotka eivät muuten välttämättä ole niin aktiivisia, sekä maakunnissa asuville. Kampanjointi on aktiivisinta Turussa ja erityisesti yo-kylässä. Vähiten odotan saavani eläkeläisten ääniä.

Ville: Koko yliopistoyhteisölle ja nuorille korkeasti koulutetuille sekä aivan erityisesti opiskelijoille. Toivon saavani paljon ääniä Kaarinasta ja Salosta.

5. Kenelle kampanjasi on suunnattu, eli millainen on potentiaalinen äänestäjäsi?

6. Mitä suuria haasteita elämässäsi on ollut ennen eduskuntavaalikampanjaa?

7. Ketkä ihmiset ovat vaikuttaneet eniten yhteiskunnalliseen kiinnostukseesi ja omiin aatteisiisi?

8. Jos tulet valituksi, näemmekö sinua enää P-klubin tapahtumissa?

6

Tytti: Elämän arkeen vaikutti paljon se, kun vanhempani ryhtyivät sukupolvenvaihdoksen myötä maanviljelijöiksi vuonna -93, ja kaksi vuotta myöhemmin Suomi liittyi EU:hun. Pääsy mukaan nuorisopolitiikkaan (Lukion 3. luokalla) oli myös suuri asia. Kun muutin Kainuusta Turkuun, en vielä päässyt heti sisälle yliopistoon. Oli haaste päästä täällä mukaan elämänrytmiin.

Ville: Haaveilin ammattijalkapalloilijan urasta kahdeksanvuotiaasta kahdeksantoistavuotiaaksi asti, kunnes polveni takia jouduin luopumaan siitä. Minulle oikean poliittisen puolueen valinta oli myös suuri haaste.

7

Tytti: Yhteiskunnallinen kiinnostukseni on lähtöisin aktiivisesta perheestäni, erityisesti ukistani. Nimenomaan keskustalaisiin arvoihin ovat vaikuttaneet eniten Seppo Kääriäinen ja Paula Lehtomäki (keskustan 1.vpj.), joka on vahva ja pätevä naispoliitikko.

Ville: Yhteiskunnallinen kiinnostukseni on lähtöisin äidistäni, joka oli aktiivinen sosioliberaalin siiven kokoomuslainen. Setäni Saulin ura on tietysti vaikuttanut myös, vaikka huomasin melko pian, että kokoomuslaista minusta ei tule. Haluan mainita myös Carl Grimbergin *Kansojen historian*, jonka lukemisella oli suuri vaikutus. Puolueen valintaan on vaikuttanut erityisesti Ulrich Beck kirjoituksillaan riskiyhteiskunnasta. Osmo Soininvaara osoitti puolestaan sen, että suomalainen vihreys on minulle oikea valinta.

8

Tytti: Lupaan tulla varvintorille ajamaan formuloita! Ja ainakin vuosijuhliin tulisin mielelläni.

Ville: Vuosijuhlissa varmaan vielä näkisi, mutta toisaalta olen valmistumassa ja aikansa kutakin. P-klubi on kuitenkin ollut minulle kaikkein rakkain järjestö. Kastajaisissa olen käynyt joka kerta vuodesta -97 alkaen, joten sinne voisin tulla vielä ensi syksynäkin, vaikka kasteen viime kerralla viimein sainkin.

Päätoimittajan kanta: molemmat eduskuntaan!

Tuore ylioppilas Maija Setälä aloitti valtio-opin opinnot Turun yliopiston valtio-opin laitoksella vuonna 1987. Hän opiskeli pääaineenaan valtio-oppia, mutta tärkeä kiinnostuksen kohde oli myös filosofia, josta Maija innostui niin paljon, että teki siitä sivuainegradun vuonna 93. Viiden vuoden opiskelunsa aikana hän luki sivuaineinaan myös mm. poliittista historiaa, silloin yliopiston valikoimissa ollutta tiedotusoppia sekä sosiologiaa. Valmistuttuaan vuonna 92 Setälä totesi työnäkymien Suomessa olevan laman takia surkeat ja siksi hän päätti lähteä Lontooseen, Englantiin tekemään väitöskirjaa. Väitöskirja käsitteli kansanäänestyksiä ja se julkaistiin kirjana vuonna 1999.

Opiskeluaikanaan Maija Setälä toimi myös rakkaan ainejärjestömme, P-klubin puheenjohtajana vuosina 88 -89. Hän kertoo kuitenkin lähinnä ajautuneensa hommaan, jota kukaan muu ei ollut halukas ottamaan. Puheenjohtaja-aikaansa hän ei muistele kovinkaan lämpimästi. Tuohon aikaan opiskelijaelämä muuttui radikaalisti, haalareiden, lippujen ja vuosijuhlien yleistyessä kaikissa tiedekunnissa. Puheenjohtajana Setälä vastusti haalareiden hankkimista, koska ei katsonut niiden sopivan yhteiskuntatieteilijöille. Muutenkin hallitustoiminta oli hänen mukaansa riitaisaa ja "hermoja kysyvää" aikaa ja hän nauraa saaneensa palautetta siitä, että oli ajoittain kahminut kaiken "vallan" itselleen. Kaiken kaikkiaan tuo aika oli aktiivista aikaa opiskelijaelämässä ja tuolloin myös P-klubin toiminta aktivoitui. Puheenjohtajakautensa jälkeen Setälä sai kuitenkin tarpeekseen opiskelijatoiminnasta, eikä häntä enää tuon jälkeen nähty opiskelija-aktiivina. Hän kehottaakin politiikan

opiskelijoita toimimaan aktiivisesti myös muissa järjestöissä opiskelijajärjestöjen lisäksi.

Opiskeluaikanaan Setälä kertoo nauttineensa siitä, että yliopistossa sai mahdollisuuden valita pääaineen lisäksi erilaisia sivuaineita ja näin kartuttaa tietämystään eri aloista. Hän oli tuttu näky erityisesti filosofian luennoilla, joista mieleenpainuvimmiksi luennoitsijoiksi ovat jääneet Juha Pietarinen sekä Erik Lagerspetz, jonka luennot käsittelivät mm. politiikan teoriaa. Setälä mainitseekin teoreettisten kysymysten olleen aina hänen kiinnostuksensa kohteena. Hänen mukaansa hyvä luennoitsija saa opiskelijan ajattelemaan ja näin pitää kuulijat otteessaan. Tällaiseksi luennoitsijaksi hän kuvailee valtio-opin professorin Hannu Nurmen, jonka luennot ovat myös jääneet erityisesti hänen mieleensä. Yliopisto-opetuksen tason Setälä on kuitenkin huomannut huonontuneen perusrahoituksen vuoksi. Hän itse ei näe kirjatenttejä parhaana mahdollisena opetusmetodina ja myöntää, ettei aikanaan tykännyt valtio-opin kirjatenttien kirjoista. Hänen omana opiskeluaikanaan opiskelumetodeina käytettiin enemmän luentoja, joilla luennoivat laitoksen dosentit.

Opiskeluaikanaan tehtyjä valintojaan Setälä ei kadu, vaikka tutkijan ura on aluksi tuottanut vaikeuksia. Hän toteaa väitelleiden ihmisten aseman olevan hankala, koska jatkuvasti pitää yrittää löytää rahoitusta työlleen. Setälä on uransa aikana toiminut mm. filosofian laitoksella sekä tutkimusprojektissa että assistenttina ja lisäksi tutkijatohtorina valtio-opin laitoksella. Setälän

Haastattelussa uusi valtio-opin neuvonta-assistentti, P-klubin entinen puheenjohtaja Maija Setälä

Henkilökunnan kyselytunti

tähänastisen tutkimustyön tuloksia julkaistaan tänä keväänä kirjan verran, kun hänen tutkimuksensa demokratiateorioista julkaistaan.

Työnsä valtio-opin laitoksella Setälä sanoo aloittaneensa innostuneesti, koska tuntee tehneensä turhan kauan yksinäistä tutkimustyötä. Työnsä palkkauksesta hän toteaa, että vaikkei se ole huipputasoa, on se suomalaista keskitasoa kuitenkin. Ystävänsä luona Brysselissä vieraillessaan hän kuitenkin myöntää pohtineensa suomalaisten palkkatasoa, kun virkamiehenä Brysselissä saa miltei kolme kertaa parempaa palkkaa. Setälä ei kuitenkaan suostu asiaa surkuttelemaan, vaan toteaa tekevänsä mielenkiintoista työtä, jota hän ei helposti suostuisi vaihtamaan virkamiehen tehtäviin, jossa byrokratia on valtavaa ja omat mielipiteet jäävät sanomatta.

Haastattelun loppuun kysyin politiikan tutkijan mielipidettä kevään eduskuntavaaleista ja nuorten äänestyskäyttäytymisestä. Setälä toteaa seuraavansa vaaleja sivusta, sen paremmin spekuloiden vaalien lopputulosta. Äänestysprosentin hän kuitenkin uskoo jäävän alhaiseksi ja samalla hän miettii ääneen, kuka siinä häviää? Hänen mukaansa suurilla puolueilla ei ole intressejä nostattaa äänestyslukuja. Äänestysviikkauuden jäämisestä alhaiseksi kärsivät eniten esimerkiksi Vihreät, jonka kannattajakunta koostuu "nukkuvista" nuorista. Setälän mukaan äänestysinnon taantumiseen vaikuttaa puolueiden samankaltaisuuden lisäksi se, että kansallinen päätöksenteko on EU-suomessa rajallista ylikansallisen päätöksenteon yleistyttyä. Setälä väläyttääkin ajatuksen kansanäänestyksistä, joita voitaisiin käyttää edustuksellista demokratiaa täydentämään. Tämä kuitenkin edellyttäisi sitä, että poliittinen kulttuuri kehittyisi siihen suuntaan, että asioista keskusteltaisiin enemmän.

Lopuksi Setälä toivottaa kaikille p-klubilaisille opiskeluintoa keväälle ja muistuttaa, kuinka tärkeää on kokeilla eri sivuaineita ja nauttia vapaudesta opiskella!

Miina Pyylehto

Kuva: Hanna Koskenranta

KILLI

Killin kualema

Kolumnisti
meidän kaikkien niin vihaama

Killi

* 3/1998 Walpo
† 1/2003 Walpo

Helpotuksesta huokaisten
Killin poika

Näen mustaa valoa!
(Victor Hugo, viimeiset sanat)

Polttohautaus toimitettu
eristyksissä.
Kiitokset kaikille poissaolleille.

Ne jotka o nähny Raimo O. Niäme elokuva Kissan kualema tiätä, et siin rainas aikuine miäs ahristeli seksuaalisesti nuari piäni flikoi. Mul on käyny samal taval. Erotuksena toho tilanteeseen on kyl se, et mä en oo piäni flikka. Mää en myäskä ahristellu kettä, eikä mua ahristellu kukka miäs (paitsi kerra soluasunnos Varissuol, mut se ei kuulu tähä). Mää oli ollu viis päivää peeklupilaine ku kauemmi opiskelleet flikat alko kysy mult kiusallisi Aurinkolahre saunas. Kaike kukkuraks ilma rihma kiärtämä.

Emmä ottanu heit itteeni tai saanu siit mittä suurempi traumoi. Mää oli pikemminki innoissani siit et opiskelijaelämä o näi hurja. Flikat ja pojat istu alasti kylki kyljes ja jua viina aamusse asti. Mää ajatteli et kyl mä tämmöses kerhos tahron olla ja meni viäl hallitukseenki. Mut se vilautus oliki vaa mainoskikka. Seuraava kerra mä pääsi klupi tyttöje kans sauna vast graduvaihees, sillo ku mä oli jo kaikkeni klupil antanu. Et kiitos vaa mulleikki.

Oha tää klupiaika ollu kuiteski kaikkee muutaki ku ryypäämist ja sääryttömyyt. Mää ole saanu tutustu monellaisi ihmisi, ja muutami mä voisi vaik moikata jos ne joskus tulis karul vasta. Parhaite o kuitenkin jääny miäle ne muutamat tyypit joit mä

en ol koska voinu siätä. Mää en sano mittä nimi, mut mä en olis koska uskonu et semmosi läpimäti paskoi o olemassaka. Ja heit mä en vuaren kakstuhatykstoist eruskuntavaaleis ainaka äänestä.

Tukka takana

Elämä edessä!

Hanna Koskenranta

Takatukka, shlong, seven, Canadian passport, kasaritukka, mullet.. lista on loputon. Kuten lapsillakin, voi hiustyyllilläkin olla kymmeniä hellittelynimiä. Pelkästään hakusanalla "mullet" internetin hakuohjelma löytää satoja eri sivuja, jotka käsittelevät takatukkia. Mulettien kantajat ja harrastajat muodostavat kokonaan oman alakulttuurinsa. Sivut eivät rajoitu vain muutamaaan hassuun valokuvaan, vaan niillä käydään myös ahkerasti keskustelua/ väittelyä takatukkien historiasta ja "normaalit" ihmiset voivat vertailla "mullet hunt" saaliitaan.

Miksi juuri takatukka on synnyttänyt tällaisen ilmiön, sillä onhan historiassa nähty mauttomampiakin hiustyyliä (väitteestä voi tosin olla montaa eri mieltä)? Mullet-sivuja pidemmän aikaa jo seuranneena, uskaltaisin veikata syyn olevan muualla kuin pelkästään hiuksissa. Pintapuolinen tutustuminen internetin mullet-sivuihin antaa kuvan, että kyse on vain amerikkalaisen alaluokan hiustyylistä, vaikkapa todellisuudessa takatukkiin voi törmätä niin Olutravintola Turussa kuin hotelli Kämpissäkin. Lisäksi tyyli on saanut vankkumattomia kannattajia monista julkisuuden henkilöistä, kuten Michael Boltonista tai Rod Stewardista. Kyse onkin enemmän takatukan ympärille rakennetusta myytistä, kuin sen todellisesta kantajaryhmästä. Mulettien kantajat kuvataan koulunsa keskeyttäneiksi ja hiukan yksinkertaisiksi, jotka oluen juonnin lomassa rasvaavat aseitaan asuntovaunussaan tai ratkovat parisuhdeongelmiaan Jerry Springer- showssa. Tämä on ehtymätön huumorikaivo niin mulettien kuin amerikkalaisen alaluokan arvostelijoille. Myytti on tosin alkanut hiukan viime vuosien aikana murentua, kun takatukat ovat tulleet jälleen muotiin kasarituulahduksen mukana.

Määrittelyä..

Koska todellisuudessa ei ole stereotyyppistä takatukan kantajaa, ei ole myöskään mahdollista määrittellä vain yhtä takatukkamallia. Tämän vuoksi eri mallit ovatkin kategorisoitu sivuilla. Klassinen ja varmasti kaikkien tuntema on "MacGyver"-malli, jossa selvää rajaa niskatukan ja pääläen hiuksille ei ole tehty, vaan niskassa hiukset vain jatkuvat päälähiuksia pidemmälle antamalla kantajasta samalla rennon vaikutelman. Uuden ilmeen klassiseen malliin saa kihartamalla hiukset niin edestä kuin takaakin.

Harvinaisempiin löytöihin kuuluu niin sanottu mustekala-malli, jossa kantajalla on lyhyt siili päältä ja niskasta alkaa pitkät ja mahdollisesti paikoitellen värjätyt lonkerot, jotka parhaassa tapauksessa yltävät puoleenselkään asti. Suomessa harvemmin esiintyviä malleja ovat muun muassa mullatinot ja afromulletit johtuen suomalaisten hiuslaadusta.

Miksi leikata takatukka?

Jokainen 1970 ja -80-luvulla syntynyt muistaa varmaankin omasta ala-asteen luokkakuvastaan vähintään yhden veijarin, jonka hiukset oli päältä ja sivuilta ajeltu lyhyeksi ja niskassa hulmusi kiharaparvi. Internetin sivuilla syitä takatukkien suosioon on pohdittu ja esimerkiksi lapsimulettien kohdalla on tultu siihen tulokseen, että kyse on turvallisesta mallista. Juuri kun jälkikasvun kiharat ulottuvat olkapäille, ei vanhemmat malta leikata koko komistusta, vaan päätyvät "siistimään vain päältä". Lopputuloksena on hiusmalli shlong (short+ long). Samalla lapsi säästyy radikaalilta ulkonäkömuutokselta. Sama ajattelumalli pätee myös eräillä businessmiehillä. Opiskeluajojen hevi-jäännöksestä ei raaskisi millään luopua, mutta uusi työpaikka vaatii siistin ulkoisuuden ja perinteisesti ajatellaan, ettei puoliselkään ulottuvat hiukset ei uhku virallisuutta. Leikkaamalla edestä lyhyeksi ja jättämällä kiharat taakse hulmuamaan henkilö viestiittää olevansa asiallinen edestä, vaikka " party is going on" takana. Tällä tavoin henkilö voi pitää siteet menneisyyteensä, eikä tule vanhojen ystäviensä hyljeksimäksi.

Takatukkaa harkitseville sivut muistuttavat, ettei mulettien kasvattaminen tapahdu yhdessä yössä, vaan vaatii pidempiaikaista sitoutumista hankkeeseen. Lisäksi vaarana on, että uuden hiustyylin ansiosta kuvasi päätyy www.mulletsgalore.com -sivuille. Sillä aikaa, kun pohdit uutta kampausta, käy tutustumassa kuumimpiin hiusmalleihin osoitteissa www.ratemymullet.com ja www.mulletlovers.com.

Itseoikeutettu ykkönen mulettikertoimella 8.47!

www.ratemymullet.com

Kesätöissä ollessani sain todellisen trauman ennakkoluuloisuudesta ja päätinkin olla hyvin suvaitsevainen, aina ja ikuisesti, vaikka kuinka itkettäisi. Tämä kyseinen trauma syntyi, kun minut juoksetettiin joka ikinen kerta, noin kerran viikossa vähintään, ylempiarvoiselta toimistoapulaisen pestiltä hoitamaan hieman kyseenalaisempaa "katso-myymälän-nurkassa-mitä-ne-mannet-siellä-penkoo" -hommaa. Se oli jotenkin niin surullista: ikään kuin siellä vesijohtoliikkeen alan yrityksessä nyt olisi hameenvakoihin aarteita tungettavana. Mutta kun ne mustalaisethan on aina niin epärehellisiä, eikö totta?

”NAURA ONGELMIL

*Asiatonta mutta hauskaa:
rautakankiko tarpeen?
Huomatkaa Kyöstin vaikeasti
tulkittava ilme.*

Eli poikkiteellinen katsaus vähemmistövitsejen herkullisimpiin perinteisiin.

Aineiston käsittely.

Ensiksikin: mikä oikeastaan on vähemmistö? Jos miettii Suomen tasolla, se on varmaankin sitä, kun ollaan kaikkea muuta kuin mitä suurin osa väestöstä on. En aio mainita sanaa normaali, sillä sellaista sanaa ei ole olemassa. Maailmanlaajuisella tasolla myös te turkulaiset (ja me porilaisetkin) olette vähemmistö, jos tätä nyt tahtoo vatvota. Maailmanlaajuisella tasolla kaikki paitsi kiinalaiset ovat vähemmistö. Sehän se jo päätää pyörryttää.

Käsitteet.

Mutta se teoriapuolesta ja siirytään empiriaan. Ehkä terävin huomio puhuttaessa kääpiövitseistä on, että ne keskittyvät lähinnä irvailemaan tämän ihmisryhmän koon perusteella. Nämä vitset eivät kuitenkaan ole ainakaan tällä hetkellä kova hitti, joten seuraavaksi esimerkki vammaisten pilkasta: "Mikä on hankalinta vihannesten keittämisessä? – Pyörätuolin poistaminen.". Vammaisille on helppo

irvilla hitaudesta, kömpelyydestä, puheesta. Vitsin viehätys on siinä, kun ne kehitysvammaiset tuntuvat olevan ihan väärässä paikassa meidän tavallisessa ympäristössä.

Otetaanpa sitten tarkastelun alle nämä etniset vähemmistöt, joita Suomessa on. Kestosuosikkeja ovat tietysti ruotsalaiset, joiden kustannuksella pilaillessa osataan jo olla jopa kekseliäitä: "Kuinka sanotaan ruotsiksi 'kaikki peräpukamat nukkuvat'? – Alla Pugatsova.". Tarvitseeko edes mainita, että ruotsalaisiin liitettyjä assosiaatioita ovat homous ja pitkät tukat? Mistäköhän nekin tarinat ovat saaneet alkunsa? En uskalla edes arvilla. Niin: "Miten erottaa vanhan ja nuoren ruotsalaisen? – Rautakangella." Tietenkin rautakangella!

Toinen suosittu ulkomaalaisryhmä Suomen kamaralla ovat tietysti venäläiset. Seuraavassa

Ja ne laihialaiset on saitoja, hieman hömelöitä, suomalaisen Tarzanin stereotyyppioita, eikö totta? Miksi meillä kaikilla on sairaanoloinen kollektiivinen tajunta, jos puhutaan näistä niin kutsutuista vähemmistövitseistä? Kuka kumma on keksinyt liittää näihin ihmisryhmiin niin tarttuvia sloganeita, että ne seuraavat heitä joka kolkkaan? Innostuin tästä aiheesta niin paljon, että päätin tunkea nokkani jälleen kerran ihan väärään paikkaan.

Katri Mäkinen

LESI,

vitsissä yhdistyvät hyvin sekä pakolaiset että venäläiset - ja kaikkien mielissä jo vilkkuu neonvalo: "Kebabkioskin pitäjä oli tehnyt töitä vuorotta ja ostanut uuden auton, mutta yöllisellä kotimatalla puhkesi rengas. Auto oli tiensivussa ja kebabmies renkaanvaihtopuuhiissa, kun vierelle pysähtyi kahden venäläisen menopeli: 'Tarvitsetko apua? Sopiiko, että sinä viet renkaat ja me otamme stereot?'".

Ja sitten on tietysti nämä afroamerikkalaiset, joita kutsutaan Suomessa tuttavallisesti neekereiksi. "Mistä neekerit tunnistavat seksiparemmuutensa? -Musta tuntuu -menetelmällä." Entä "Mitä saadaan kun risteytetään neekeri ja mustekala? -Ei tietoa, mutta on hiton hyvä poimimaan

huipennukseksi sairaalassa telkkari putoaa päähän. Ironia ei ole sairasta eikä sitä ole koskaan liikaa. Toiseksi meitä naurattavat jotkin pienet ihmisryhmien ominaispiirteet. Esimerkki: "Onko kiinalaisten puhelinluettelossa keltaiset sivut?". Ominaispiirteet ovat sitä huvittavimpia, mitä

"Olenkohan normaali?" pohtii Mikko. Anna ja Riikka ainakin ymmärtävät.

NIIN KAIKKI MUUTKIN TEKEVÄT!"

puuvillaa." Ja olinhan ihan unohtaa saamelaista kulttuuria varjelevan vähemmistön tuolla pohjoisessa: "Etelän mies oli lomamatkalla Lapissa. Hän kysäisi oppaalta: 'Kuulehan Aslak, onko se poron tavara samanlaista kuin naisella?' Aslak siihen: 'En mie tiiä. Kysy Jouniltha, se on saanu naistha.'" "Kaikkihan nuo näyttävät olevan hieman huonompia, hieman tyhmempiä, hieman rumempia ja hieman lohduttomampia tapauksia kuin me. Viimeinen vitseissä esiintyvä selvä ryhmä on seksuaalinen vähemmistö, tarkemmin homoseksuaalit. Esimerkki: "Mikä on täydellinen katastrofi? -Kaksi sokeaa homoa istuu kylpyammeessa, joka on täynnä nakkeja."

Johtopäätökset.

Meitähän naurattaa selvästikin se, että myös mulla on ongelmia. Onhan se terapeutista heittää huulta sairauden keskellä tai silloin, kun saat sydänkohtauksen, ambulanssisi ajaa kolarin ja

äärimmilleen ne on vedetty ja mitä enemmän ne auttavat meitä nauramaan toisten kustannuksella. Joskus nämä ominaispiirteet eivät ole ominaisia ollenkaan, vaan ne on tuotettu. Ihan kuin Gimmel. Joku noormarkkulainen on vaan keksinyt puhua pehmeitä laihialaisista ja sen jälkeen on laihialaiset aina tunnettu piheinä. Sen saman noormarkkulaisen takia en ole kiinnostunut edes matkustamaan Laihialle.

Ja näin ovat jälleen mullistavat tutkimustulokset tiedeyhteisön hyödynnettävissä.

Lähteet.

www.mininet.fi

www.phnet.fi/public/www-vitsit

Toivonen, Inkeri (1995): Naurava pörssi. Algraphics Oy, Helsinki.

Koetko olevasi suvaitsevainen? Entä erilainen?

Lokeroitko muita vai uskotko kohtaavasi ympärilläsi olevat ihmiset puhtaasti ilman ennakoasenteita? Entä, kuka uskaltaa sanoa olevansa tavallinen tässä maailmassa, jossa erilaisuus tuntuu usein olevan itseisarvo?

Sofia Aspelund menee hämilleen, kun kysymillainen hän on ja sanoo heti ensisanoikseen olevansa tavallinen ihminen. Hänen elämänvalintansa ovat turvallisia, hänen omien sanojensa mukaan persoonattomiakin, mutta hän on niihin tyytyväinen. Sofia opiskelee oikeustiedettä ja on omasta mielestään asenteeltaan tavallista konservatiivisempi. Janina Hasan puolestaan on abiturientti, joka hakee ensi keväänä yliopistoon lukemaan historiaa. Janina on suomenjuutalainen, mutta ei haluaisi luokitella itseään. Silti hän kokee itsensä erilaiseksi taustansa vuoksi. Keskustelin Sofian ja Janinan kanssa siitä, kuinka he näkevät tavallisuuden ja erilaisuuden ja miten he niihin suhtautuvat.

Sofia ei usko lokeroivansa ihmisiä tietoisesti. Kuitenkin hän saattaa muodostaa ihmisestä kuvan esimerkiksi koulutuksen, harrastusten ja vaatetuksen mukaan. Myös käytös on tärkeä osa mielipiteen muotoutumisessa. Sofia ajattelee pukeutumisen viestittävän usein myös siitä, minkälaisiin ihmisiin haluaa tutustua ja sanoo itsekin tutustuvansa helpommin "tavallisen näköisiin ihmisiin" kuin esimerkiksi "vaihtoehtonuoriin". Sofia ei myöskään tunne monia ulkomaalaisia, sillä hänen käsityksensä mukaan he ovat mieluummin omissa ympyröissään. Hän ei haluaisi olla suvaitsematon, mutta suhtautuu tiettyihin etnisiin ryhmiin, kuten albaaneihin, mustiin ja romaneihin muita epäilevämmiin. Toisaalta myös skinit ovat Sofian mielestä pelottavia ja hänellä on heistä negatiivinen kuva.

Janina uskoo lokeroimisen olevan välttämätöntä asioiden hahmottamiseksi ja sanoo lokeroivansa ihmisiä usein pukeutumistyylin mukaan niin kuin Sofiakin. Janinan mielestä suomalaiset ovat kansaa, joka ei halua erottautua muista. Tämän vuoksi ulkomaalaiset näkyvät katukuvassa selkeästi. Myös Janina huomaa lokeroivansa ulkomaalaisia, mutta toteaa, että lokerointi on välttämätöntä ja koska ulkonäkölokerointi on se helpoin tapa, sitä tulee käyttää.

arkielämässä. Tärkeää on kuitenkin, että osaa muuttaa asennettaan tarvittaessa suuntaan tai toiseen. Janina kerroo törmänneensä joskus aivan tavalliseen näköisiin ihmisiin, joissa on keskustelun edetessä ilmennyt "natsistisia" puolia.

Sofia

Todelista luonnetta ei tyyli välttämättä paljasta. Myös Sofia sanoo esimerkiksi hippien olevan sinänsä OK, mutta huokaa: "Niin monet niistä on kuitenkin feikkejä ja sisältä jotain ihan muuta kuin yrittävät olla." Entä millainen on sitten tavallinen suomalainen? "Tavallinen suomalainen on henkilö, joka tekee perinteisiä elämänvalintoja, eikä ole erityisen aatteellinen", Sofia sanoo. Janina puolestaan uskoo tavallisen suomalaisen olevan yleensä eronnut, ihonväritään vaalea ja luonteeltaan rehellinen. Sofian mukaan erikoisia puolestaan ovat ihmiset, jotka ottavat elämässä keskimääräistä suurempia riskejä ja ovat usein yhteiskunnallisesti aktiivisia. Erilaiset ihmiset eivät myöskään sovi tavallisuuden muottiin ja saattavat aiheuttaa joissakuissa kateutta ja pelkoakin. "Tietysti myös ulkomaalaiset koetaan

Sopivasti

Suomessa erilaisiksi, usein tummemmat vielä erilaisemmiksi kuin vaaleammat”, Janina naurahtaa.

”Ihmisillä on systematisoinnin ihanne, joka toimii myös muiden ihmisten ollessa kyseessä” Sofia toteaa. Hän huomaa itsekkin uskovansa stereotyyppioihin ja sanoo tämän johtuvan lähinnä tietämättömydestä. Usein myös media luo

Janina

stereotyyppioita ja ruokkii epäluuloa esimerkiksi ulkomaalaisia kohtaan. Sofia mainitsee esimerkkinä ulkomaalaisten tekemät raiskaukset, jotka uutisoidaan paljon näkyvämmiin kuin uutiset siitä, kun suomalainen raiskaa. Sofia tuntee muutamia ulkomaalaisia ja on usein huomannut suhtautuvansa heihin poikkeustapauksina, jotka eivät vaikuta stereotyyppiaan. Hän kuitenkin uskaltaa nähdä ihmisen stereotyyppian takana, eikä halua antaa niille liikaa valtaa.

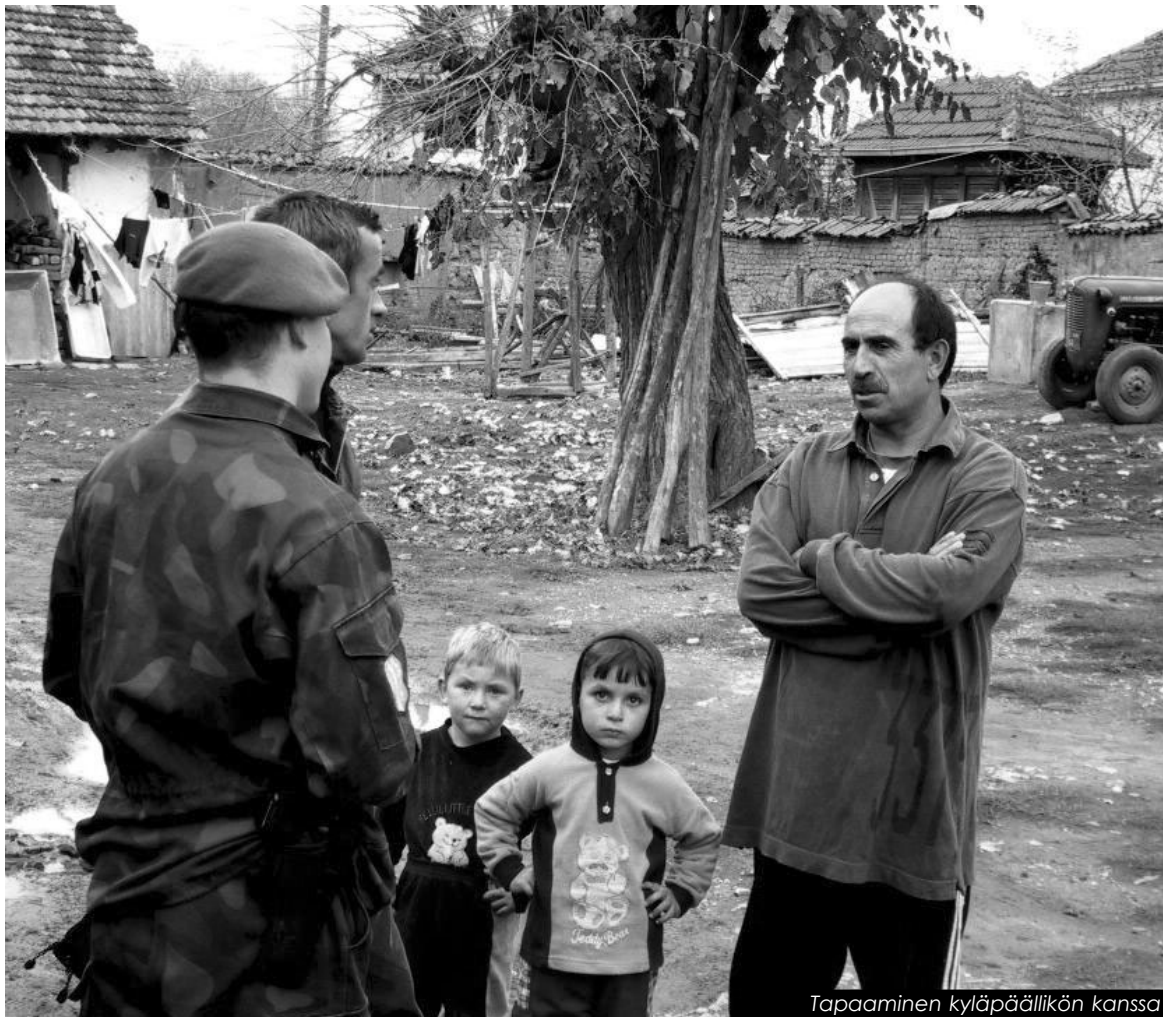
Janina ei ole suuremmin saanut rasistisia kommentteja osakseen: ”Näytän kuitenkin suomalaiselta ja rasistisia kommentteja olen kuullut vain, kun joku ei ole tiennyt, että olen juutalainen. Enemmän olen kokenut syrjintää sukupuoleni vuoksi.” Janina on mielestään kasvatettu kaksikulttuuriseksi ja hän on siitä tyytyväinen. Janinan isä on juutalainen, mutta koska juutalaisuus periytyy perinteisesti äidin puolelta, Janina on joutunut miettimään identiteettiään tavallista enemmän.

Kysymykseni olivat selvästi hankalampia Sofialle kuin mitä ne olivat Janinalle. Syynä tähän saattaa olla, että toisin kuin Janina, Sofia ei ole hirveästi miettinyt erilaisuutta, koska hän ei ole ikinä kokenut itseään erilaiseksi kuin muut. Sofia sanoo huomanneensa, että stereotyyppiat ja todellisuus ovat usein ristiriidassa keskenään. Hän tietää, että hänen olisi vastattava tietyllä tapaa vaikuttaakseen suvaitsevalta ihmiseltä, mutta uskoo kaikkien ihmisten olevan lievästi ennakkoluuloisia vieraita asioita kohtaan ja haluaa mieluummin olla rehellinen.

Vieläkö koet olevasi erilainen? Varmasti oletkin, niin olemme me kaikki. Erilaisuuden kokemus riippuu pitkälti kulttuurista ja toisaalta se voi olla myös tietoinen valinta. Nyky-yhteiskunnassa huomaa usein, että menestyäkseen tulisi olla sopivasti erilainen, persoonallinen, mutta ei liian provosoiva. Menestyvät ihmiset osaavat usein haistella tuulia ja vaistoavat helposti millaisia heidän tulisi olla, ettei heitä leimattaisi tylsiksi tavallisiksi, eivätkä he toisaalta kokisi syrjintää myöskään liiallisen erilaisuuden vuoksi. Mutta millainen on ihminen, joka osaa olla sopivasti erilainen? Jos hän osaa olla sopivasti kaikkea, eikö hän saata olla loppujen lopuksi varsin teennäinen? Erikoinen tavoite yhteiskunnassa, jossa rehellisyyden sanotaan olevan arvo sinänsä. En halua kuitenkaan viimeisiksi sanoiksini peräänkuuluttaa aitoutta ihmisessä, sillä senkin käsitteen ovat sopivasti erilaiset tuhonneet tekemällä aitoudesta stereotyyppioista suurimman. Siispä sanon näin: Täytyisi uskaltaa nähdä ihminen kaikkien stereotyyppioiden takana, sillä jos sen oppii, ei ehkä loppujen lopuksi olisi niin vaikeaa olla rehellisesti mukava ja inhimillinen toisillekaan, vaikka niin erilaisia olemmekin.

Venla Kuitunen

erilainen ?

Tapaminen kyläpäällikön kanssa

Ydinpommei ja as

Aaretti Siitonen

Yksinkertaiset ratkaisut ovat kauniita. Matematiikassa. Demografisissa ongelmissa ne saattavat olla tehokkaita, mutta yleensä myös varsin kohtuuttomia. Kosovon sodan aikana serbit organisoivat operaatio Hevosenkengän, jonka tarkoituksena oli ajaa kaikki Kosovon albaanit pois Kosovosta ja samalla hävittää kaikki todisteet heidän tarkasta henkilöllisyydestään. Suunnitelmaa ei saatu vietyä loppuun asti. Eräs jo kotiutunut rauhanturvaajaistävänäni totesi Kosovosta vuosi sitten parhaan mahdollisen ratkaisun nykytilanteeseen olevan mallia ydinpommi ja asfalttia päälle. Hänen turhautumisensa oli kieltämättä ymmärrettävää.

Yksinkertaisia asetelmia saa Kosovosta etsiä turhaan. Eri etnisyyksien lisäksi alueella vaikuttaa useampi uskonto ja lukematon määrä järjestöjä. Kullakin ryhmittymällä on omat käsityksensä alueen historiasta ja siitä, mitä jatkossa pitäisi tehdä. Limittäisyydet ja jo pelkästään hallinnollisetkin päällekkäisyydet ovat huimaavia. Maakunta on vyyhti, jonka purkaminen järkeväksi kokonaisuudeksi edes käsitteellisesti on raskaan työn takana. Ongelmanratkaisu edellyttää aina erittelyä ja

nimeämistä, mutta täällä luokittelu merkitsee usein samalla puolensa valitsemista. Puolueettomana pysyttelemine on suuri haaste.

Koko Balkanille on geopolittisen sijaintinsa ansiosta siunaantunut lukuisia ristiriitoja, mutta Kosovo on vielä ympäröiviäkin alueita monimutkaisemmassa tilanteessa, sillä kansainvälisen yhteisön läsnäolo on voimakasta. Laakso on virallisesti yhden entisen Jugoslavian liittotasavallan tasavallan, Serbian, eteläinen maakunta. Se on tällä hetkellä YK:n erillishallinnon alaisuudessa ja NATO -johtoisten KFOR -joukkojen valvoma. Vaikkei olekaan itsenäinen valtio, on Kosovossa monipuoluejärjestelmä, oma demokraattisesti valittu parlamentti, hallitus ja presidentti. UNMIK:in (United Nations Mission In Kosovo) johtaja, Michael Steiner, toimii silti käytännössä Kosovon varakuninkaana. Kaikki lainsäädäntö kulkee hänen kauttaan.

Etnisten ryhmien välinen jännite on yhä olemassa, vaikkakin huomattavasti pienemmissä määrin kuin aiemmin. Tämä näkyy eri ryhmien keskinäisen kanssakäynnin lisääntymisessä ja liikkumisen

vapauden laajentumisessa. Päällisin puolin asiat ovat parantuneet huomattavasti, vaikka talous ja työllisyystilanne ovatkin vielä huonossa jamassa. Suurin avoin kysymys koskee maakunnan tulevaisuutta. Nykyinen tasapaino on luonteeltaan keinotekoinen ja väliaikainen, sillä kansainvälisen yhteisön sotilaallinen ja hallinnollinen läsnäolo ei voi jatkua loputtomiin.

Vaihtoehdot ovat ongelmallisia, sillä ne kaikki perustuvat vain yhden osapuolen totuuteen. Kosovon itsenäistyminen on albaanien suosima vaihtoehto, mutta tuo mukanaan kysymyksen serbiväestön kohtalosta. Kosovon itsenäisyys ei olisi kovin mieluisa ennakkotapaus myöskään esim. Venäjän tai Turkin mielestä, joilla on omia separatistivähemmistöjä. Serbian osana pysyminenäkään ei ole todellinen vaihtoehto, sillä Kosovon albaanit eivät suostuisi enää alistumaan Belgradin hallintoon. Autonomisena provinssina Kosovon täytyisi olla niin itsenäinen, että kytkös Belgradiin olisi pelkästään näennäinen, eikä tämä varmastikaan sopisi Serbialle. Serbia ei voi myöskään vain kohauttaa olkapäitään, sillä Kosovossa on yhä huomattava serbivähemmistö, Serbian ortodoksisen kirkon hengellinen keskus ja Serbian kansallismyyteille tärkeitä paikkoja. Kansainvälinen yhteisö on ottanut alueen vastuulleen ja Kosovon yhteiskunnallinen kehitys tulee olemaan jonkinmoinen mittapuu YK:n ja NATO:n onnistumisesta tai epäonnistumisesta. Pois käveleminenäkään ei siis ole vaihtoehto.

Tavallisten kosovolaisten mielipiteet vaikuttavat ratkaisevasti. Etnistä syrjintää esiintyy jatkuvasti ja molempien osapuolten lapset oppivat pienestä pitäen näkemään toisen etnisyyden edustajat huonossa valossa. Tästä huolimatta ihmisten mielipiteet etnisyyksien välisen yhteistyön suhteen ovat yllättävän myönteisiä. Ihmisiä kiinnostavat lopulta enemmän käytännön asiat kuin mikään etnisen puhtauden ideologia. Sitä paitsi henkilökohtaisella tasolla useat eri etnisyyksien edustajat ovat hyvinkin valmiita toimimaan yhdessä, kunhan tämä ei tapahdu julkisesti. Ystävyysuhteita on säilynyt sodan ja etnisen rajankin yli. Tähän liittyvä mielenkiintoinen yksityiskohta ovat multietniset rikollisliigat, joiden jäsenille ei tuota minkäänlaisia ongelmia toimia yhdessä.

Kosovon tilanteeseen tuskin löytyy mitään helppoa ratkaisua. Valtava työpanos ja suuret asennemuutokset ovat tarpeen, jos maakunta aiotaan vielä joskus saada elinvoimaiseksi. Epävakautta aiheuttavat taloudellinen ahdinko, alhainen koulutustaso, katkeruus ja opetettu suvaitsemattomuus. Näiden kitkeminen on välttämätöntä, mutta samalla hankalaa. Toisaalta kolmessa vuodessa on edistytty jatkuvien levottomuuksien, kranaatti-iskujen ja uhkailujen tilanteesta suhteellisen rauhan ja jopa etnisen suvaitsevaisuuden elpymisen aikaan. Ihmiset tietävät sodan hinnan, eivätkä toivottavasti ole valmiita maksamaan sitä uudestaan.

sfalttia pöälle

Ortodoksinen kirkko Pohjois-Kosovossa

Naisen kanssa I

Tyttöjen lokerosso

Katsotaan sitten palkkoja tai opintojen jälkeistä työllistymistä: naisen osa ei tässä maailmassa aina ole niitä hehkeimpiä. Koska naiseus nyt kuitenkin on kohdallani niin biologinen tosiseikka kuin sosiaalisesti muotoutunut identiteetti, tulisin mielelläni naiseksi. Rassaava puoli naisena olemisessä kuitenkin on, että nainen on ympäristönsä silmissä usein kovin keskeneräinen ja keskenkasvuinen. Tytöttely voi työssäkäyvälle kolmikymppiselle olla arkipäivää – opiskelevasta kanssaisaresta puhumattakaan.

Myös mediassa naiset ovat tuttavallisesti usein vain "tyttöjä". Tyttöys on keskenkasvuista ja harmitonta, kuin aurinkoiset lapsuuden kesät, ainoana murheena hiuksiin sotkeutunut purukumi. Vaikka naiset työskentelisivät niin raadollisessa työssä kuin prostituoituina, mediassa heidät usein luokitellaan kepeästi "ilotyttöiksi". "Tyttökauppa" voidaan näin nähdä osana viihdebisnestä. Ilossa, tyttöissä ja kaupankäynnissä – mitä pahaa, vakavaa tai ankeaa niissä nyt voisi olla? Romanttisesti ajatellen ilotyttö on jonkinlainen "rakkauten ammattilainen" ja hän työskentelee *ilokseen* – ei elättäkseen itsensä, maksaakseen vuokran, tarhamaksut tai seuraavan piikin. *Naiskauppa* – se taas kuulostaa kamalan ikävältä ja vakavalta, ihan kuin kyse olisi *ihmisten myymisestä!*

Tosimiehiä ja mikkihiiriä

Entä pojat, miten media seuloo tosimitiehet mikkihiiristä? Mediassa pojiksi kutsutaan usein niitä aikuisia miehiä joilta miehen status halutaan evätä. Mutta missä miehen ja pojan välinen ero oikein kulkee? Suomen kansalainen on juridisessa mielessä täysi-ikäinen täytettyään 18 vuotta. Onko kuitenkin niin, että aikuisen status annetaan mieluiten juuri *suomalaisille* miehille ja naisille? Ainakin sanomalehdissä ulkomaalaisia tai maahan muualta muuttaneita miehiä kutsutaan usein pojiksi – ikään katsomatta. Esimerkiksi Iltä-Sanomat (15.1.2003) kirjoitti kaksikymmenvuotiaasta, suomalaisen turistin surmanneesta miehestä "thai-poikana".

Aikuisen ihmisen pojittelu tai tytöttely kertoo puhujan itselleen varaamasta, puhuteltavaa ylemmästä asemasta. Aikuinen on täysivaltainen toimija, hänellä on aikuisen vastuu, velvollisuudet ja oikeudet. Laimentamalla puhekumppani keskenkasvuisiksi voidaan samalla kiistää hänen tasavertaisuutensa. Poika ei ole uskottava, eikä miehen kutsuminen pojaksi suinkaan ole kunniamaininta – olipa puhuja sitten nainen tai mies. Kukapa nainen haaveilisi tapaavansa "elämänsä pojan"? Miehenä oleminen on todellinen statuksen mittari: "pysyä miehenä", "olla todellinen mies" ja "tehdä miehen töitä" - ne ovat arvoja sinänsä. Tosin nämä lausumat sisältävät varsin ahtaan kategorian

Mari Niemi

a rohkeutta ei ole

siitä, mikä on sitä "todellista" miehekkyyttä. Hän, joka ei tähän ahtaaseen muottiin mahdu tai halua, voi joutua ikänsä kulkemaan alamittaisena – poikana.

Tyttömäisiä poikia, poikamaisia tyttöjä

Tytöttely ja pojittelu korostavat puhuteltavan sukupuolta. Jos "pojat ovat aina poikia" ovatko tytöt aina tyttöjä? Minkälaisen leiman sana "tyttö" sitten kohteelle antaa? Pintapuolisesta viattomuudesta huolimatta tyttö ja poika ovat vahvasti sukupuolittuneita termejä. On erikseen "tyttöjen juttuja" ja poikamaisuuksia – joihin ei ainakaan kuulu "parkua kuin pikkutyttö". Tyttöillä ja pojilla on myös oma, mutkikas hierarkiensa. Uskon, että on huomattavasti suotavampaa olla poikamainen tyttö kuin tyttömäinen poika. Tyttömäiset piirteet ovat oikein mukavia – tytöllä. Poikamaiset piirteet ovat myönteisiä niin pojilla kuin tytöillä. Poikamainen tyttö on reipas, rohkea ja pärjäävä. Sen sijaan tyttömäinen poika, tuo kiiltokuvia keräilevä avuton itkupilli ei juuri sympatioita saa. Voiko tyttö olla tasavertainen keskustelukumppani tai poika pätevä? Entä rohkeus? Poika voi kyllä olla rohkea, mutta millaisia ovat rohkeat tytöt? He ovat alastomia, sillä tyttöjen rohkeus on ihon esittelyä kameran valvovan silmän alla. Todellista, arvokasta tyttöjen rohkeutta ei missään tuntemassani diskurssissa ole.

Haluanko tyrmätä tyttöyden? En suinkaan. Toki tyttöjä saa ja voi kutsua tytöiksi. Lapsena ja tyttönä olemisessa ei ole mitään pahaa – jos todella on lapsi ja tyttö. Aikuiseen naiseen kohdistuvassa työttelyssä on nähdäkseni kuitenkin tympeä, ylenkatsova sävy. Voidaan myös kysyä mitä tarkoitusta työttely ja pojittelu lopulta palvelevat. Miksi yleensä tarvitsemme sanoja joilla asettaa toinen ihminen "kontekstiinsa"? Onko kyseessä hierarkian kaipuu, oman aseman pönkittäminen, tarve luokitella toinen ihminen ennakolta, määritellä ja lokeroida?

Ikioma lokero

En aina tunnista itseäni minulle varatusta lokerosta. Fuksivuoden kastajaisissa eräs pitkään yliopistossa viihtynyt opiskelija iloitsi minulle ääneen miten mukavaan on, kun kaltaiseni vanhempi nainen on myös paikalla juhlimassa. Tajusin pian uuden lokeroni: opiskelijana en enää ollut ympäristöni silmissä työelämässä kapuava nuori uraohjus, vaan omituinen iäkäs opiskelija, jonkinlainen reliikki. Tuohon tapahtumaan asti olin kuvitellut sanaparin "vanhempi nainen" viittaavan eläkeikäisiin, äitiäni vanhempiin naisiin. Tuolloin kommentti kolhaisi, nyt olen kuitenkin jo ymmärtäväisempi. Sanoja kun oli huomannut jotakin olennaista: jos yliopistossa kerran opiskelee kaltaisiiani vanhempia naisia, on siellä myös niitä nuorempia naisia.

Laura Parkkinen

Vuonna 1970 tunnelma vaalstudioissa sähköistyi, kun protestipuolueena pidetty SMP sai yllätyksekkään vaalivoiton. Ainoana vaalituloksen oli arvannut kihtelysvaaralainen pienviljelijä Eino Poutianen, joka manaili herrojen "proknoosit" suohon. Protestipuolueena pidetty SMP siirtyi yhdessä yössä keskisuurien puolueiden kastiin, se sai eduskuntaan 18 kansanedustajaa.

SMP oli pitkälle puoluejohtajansa Veikko Vennamo, joka hyökkäsi eduskunnassa kaikkea vastaan. Vennamo puhui, puhui ja puhui. Tutkielmassani "Sanan ruoskaa ja selviä tosiasioita" tutkin Veikko Vennamon retoriikkaa eduskunnassa vuonna 1970.

Politiikan tutkijana kannattaakin pysähtyä miettimään kielen merkitystä viimeistään silloin, kun valtakunnan päälehdessä pohditaan viikkokaupalla Paavo Lipposen sananpartta "Sokea Reettakin näkee". Poliittinen johtajuus on pitkälti kyky käyttää kieltä ja tulkita mielialoja.

SMP oli omintakeinen ilmiö suomalaisessa poliittisessa kulttuurissa. Veikko Vennamon (1914-1997) merkitystä politiikan tutkijat puntaroivat vielä pitkään – mutta yksi on selvää – mitä suomen kieli olisi ilman sellaisia uudissanoja kuin "rötösherra" ja "Kyllä kansa tietää"?

Iskulauseita pohdittiin Munkkiniemen keittiönpöydässä. Kävin tapaamassa Sirkka Vennamo (os. Tuominen) ennen joulua 2002, ja kuuntelin valppaan 89-vuotiaan muisteloja ajasta, jonka Martti Häikiö on nimennyt ruoskaparlamentarismiksi – presidentti Kekkonen kun kuritti vastustajiaan kovin ottein.

Sirkka Vennamo seuraa aikaansa, viimeksi hän luki Kari Hotakaisen kirjan "Juoksuhaudantie". Juristin ja mainostoimittajan avioliitto savytti SMP – jonka todettiin tulevan sanoista "Sirkka, Minä ja Pekka".

LP : Miten tapasitte Veikko Vennamon?

SV: Tapasin Veikon taiteilijaystäväieni kutsuilla. Sattumoisin olin juuri lukenut Suomen kuvalehdessä nuoresta juristista, joka jälleen asutti Karjalan väkeä. Minuun teki valtavan vaikutuksen hänen valtava isänmaallisuutensa.

Kun aloimme seurustella, olimme molemmat 29-vuotiaita. Kun olimme kotonani käymässä, niin vanhempani totesivat, että kahden noin itsepäisen ihmisen ei sovi seurustella! Usein hän sanoi, että sain tämän Sirkkan tuomisena, minä kun olen omaa sukua Tuominen!

Sanan ruoskaa

LP: Miten iskulauseet syntyivät?

SV: Olin ennen sotia töissä mainostoimistossa. Kuuntelin usein Veikon puheita radiosta, ja pelästyin hänen jyrkkyyttään ja ehdottomuuttaan. Keksinkin useita iskulauseita, joista Veikko sitten hyväksyi osan. Eräs oli tällainen: "Valitse oikea tie, valitse suora tie, valitse Vennamon tie!" Minun kynästäni ovat lähtöisin sellaiset lauseet kuin "Unohdetun kansan puolesta" ja "Sisulla ja sydämellä". Harrastin nuorempana paljon kirjoittamista, kirjoitin mm. Hopeapeili-lehteen ja tarjosin käsikirjoitusta mm. Otavalle – tosin se palautettiin saatekirjeen kera.

LP: Millainen oli vaali-ilta 1970?

SV: Minua ihmetytti ennen kaikkea se törkyryöpytys, jonka kohteeksi jouduimme! New York Times kirjoitti meistä suuren kansijutun, mutta suomalainen media ei juuri meitä huomionnut. Varsinkin Helsingin Sanomat suhtautui meihin nuivasti.

Vaaliorganisaatiota ei ollut, ja kaikki tuli rakentaa aivan itse, aivan alusta. Kekkonen kävi meillä kylässä aina vuoteen 1956 – sen jälkeen hän ei sanonut edes Päivää. Myöskään Johannes Virolainen ei ollut aivan suoraselkäinen.

LP: Tutkimuksieni mukaan Vennamo otti paljon teksteihinsä aineistoa mm. Raamatusta. Miten uskonnollinen hän oli?

SV: Veikko oli ennen kaikkea aito ja rehellinen ihminen – hän oli isänmaallinen. Minkä hän teki, teki hän kaikesta sydämestä. Uskovainen hän ei ollut, pikemminkin isänmaallinen.

Nykyisin tämä on pelkkää humpuukia. Kaivataan ryhtiä!!!

Mikko Uolan mukaan Vennamo ihastui rooliinsa kansanmiehenä, ja tuli julkisuushumalaan. Lopulta hän meni tempauksissaan yhä pidemmälle ja pidemmälle. Vuoden 1970 jälkeen kaikkien puolueiden kielenkäyttöön on tullut populistisia piirteitä. Vuonna 1995 SMP ajautui konkurssiin, eikä sen raunioista kootusta Perussuomalaisista (Sannfinnarna) ollut perinteen jatkajaksi. Tarvitaan karismaattista johtajaa, jotta tyytymättömyys voi tiivistyä. Onko iskulause "Taltuta väärä ja valhe – valitse Tony Viikinki Halme" oikea, jää nähtäväksi.

Joonna kysyy ja Alpo vastaa

- Hei Alpo, ystävä kallis! Onpa hyvä, että satuinkin tapaamaan sinut tänään. Ajattelin nimittäin juuri sinua.

- Kas, Joonahan se siinä! Ja epäilemättä taas muutama visainen kysymys mielessäsi?

- Toden totta. Valmistin keittiössäni aamutuimaan puuroa, ja sitä hämmäntäessäni mieleeni tuli koko joukko kysymyksiä. Jos vanhat merkit pitävät paikkansa, sinä olet juuri oikea henkilö vastaamaan niihin.

- Annahan tulla vaan. On minulla ollut tässä tovi jos toinenkin aikaa miettiä kaikenlaisia asioita.

- No, mistä siis aloittaisin. Koirani Rolf kuoli viikko sitten. Ehkä siksi ryhdyin tavallista enemmän ihmettelemään sitä, mitä tulee kuoleman jälkeen. Onkohan se jotenkin eri juttu ihmisillä ja koirilla? Ja sitten, eipä aikaakaan kun aloin miettimään elämän tarkoitusta. Miten meidän oikein pitäisi elää? Ja kaiken huipuksi päädyin murheissani miettimään, miksi tapahtuu niin paljon ikäviä asioita, joita kukaan ei kuitenkaan halua. Sen, että joku kuolee, minäkin sentään ymmärrän. Mutta miksi ihmiset esimerkiksi suuttuvat toisilleen ihan liian helposti. Tätä kaikkea mietin, ja kävi niin ettei hyvä puuro enää tahtonut maistua. Silloin ymmärsin tilanteen vakavuuden ja lähdin etsimään sinua.

- Hienoa, että tulit, Joonna. Olet miettinyt tärkeitä asioita, mutta kaikkiin ei ole laisinkaan vastauksia. Siitä, mitä kuoleman jälkeen tapahtuu, ei kukaan voi sinulle kertoa. Jätä moinen turhanpäiväinen asia kokonaan omaan arvoonsa. Rolfissa ei enää henki pihise, ikävä kyllä. Mutta muista toki hyviä, yhteisiä hetkiänne lemmikkisi seurassa. Keskity silti elämään, se on näet paljon hausempaa ja hyödyllisempää, onko selvä?

- No jos niin sanot, kyllä minä sinua Alpo uskon. Kuulostaahan se ihan järkevältä, kun tarkemmin ajattelen.

- Hyvä. Vastaan sinulle nyt mielelläni siihen, miksi ihmiset suuttuvat liian helposti toisilleen eivätkä tule toimeen keskenään. Mielestäni se on äsken esittämistäsi kysymyksistä tärkein. Kerron samalla myös, miten he voisivat tulla toimeen. Se auttaa selittämään jo monta muutakin asiaa, vaikkapa tuota iänikuista kysymystä siitä, miten olisi syytä elää. Istu toki alas ja kuuntele, niin kerron.

- Monia ihmisiä vaivaa se, etteivät he millään ymmärrä, koska suuttua jollekulle ja koska ei. Kun heitä kohtaa vastoinkäyminen, he pahoittavat mielensä. Tämä on aivan luonnollista. Miltä sinusta tuntuisi, Joonna, jos jonkun toisen tekosista koituisi sinulle paljon harmia.

- Pahalta.

- Aivan, niin minustakin. Mutta sellaista sattuu, etkä varmasti mahda sille yhtään mitään. Ratkaisu on

yksinkertainen: jos kukaan ei ole tarkoittanut sinulle pahaa, älä suutu. Jos sinua puolestaan on loukattu tahallaan, anna syylliselle ansionsa mukaan. Ei siinä sen kummempaa.

- Noinko yksinkertaista se muka on?

- Kyllä vain. Voit toki pyöritellä asiaa mielessäsi vaikka kuinka paljon, mutta annan sinulle ystävän neuvon. Älä hukkaa aikaasi moiseen. Yritä aina antaa anteeksi ikävät virheet ja sovittaa ilkeät vääryydet. Siinä kun onnistut, teet oikein ja huomaat sen kyllä.

- Voi kiitos, Alpo. Onpa hyvä, ettei minun tarvitse miettiä tuota enempää, kun sinä olet sen jo tehnyt.

- Niin. Muista kuitenkin varautua siihen, etteivät läheskään kaikki osaa sinua arvostaa, vaikka miten päin olisit. Mutta se ei ole sinun ongelmiasi, vaan niiden jotka eivät yksinkertaisesti tajua tätäkään asiaa. Ja heitähän riittää. Mutta mitäpä me siitä. Nauti tosi ystäväsi seurasta, niiden joilla riittää järkeä ja sydäntä olla reiluja muita kohtaan. Heitäkin on nimittäin olemassa koko joukko, ihan varmasti.

- Voi veljet, Alpo! Minulle tuli heti parempi mieli. Mitä jos jäisin hetkeksi seuraasi istumaan, voisimme katsoa yhdessä tuonne ulapalle ja jutella ihan vaan niitä näitä.

- Loistoehdotus, Joonna! Istu toki alas ja ota laukustani pikkupurtavaa. Otin evääksi pullollisen itse kirnuamaani piimää ja reilun pinon muhkeita voileipiä, joissa on juustoa, paksut siipaleet palvikinkkua ja tupla-annos pikkelssiä. Eiköhän niillä talttu pahin nälkä isoltakin mieheltä.

- No eipähän tarvitse kahta kertaa käskeä, Alpo! Jaettu ilo se vaan on paras ilo!

Harvempi meistä voi sanoa, ettei tosi-tv:stä tiedä mitään. Monelle tutulleni Selviytyjien heimokokous on yhtä pakollinen katsottava ja jännittävä kuin heidän vanhemmilleen loton oikea rivi. Löytyypä minulta myös pari ystävää, jotka jättivät lauantai-iltana lähtemättä baariin, koska telkkarista tuli Viettelysten saari ja videot oli rikki. Ja yhtään itseäni säästämättä tunnustan, että tosi-telkkua katson minäkin. Enkä suinkaan mistään kriittisestä näkökulmasta, vaan ihan siitä näkökulmasta mitä katsojilta odotetaan : "jos ne nyt tekee noin idioottimaisesti ni en kyl enää ikinä kato...paitsi ens jakson".

Showbisnestä itseään

Tosi-tv:stä tuli hitti 1990-luvun loppupuolella. Alkujaan Piilokamerasta lähteneet tosi-tv –sarjat nostivat profiiliaan ja pääsivät prime-time –katseluaikaan ja parrasvaloihin. Real-tv-sarjat ovat nykyään suurta viihdeteollisuutta, jonka takana pyörivät massiiviset tuotantokoneistot. Tosi-tv merkitsee rahaa tv-yhtiöille myös erilaisten katsojaäänestysten muodossa.

Eikö toisinaan ihmetytäkkin kuinka Selviytyjien juonenkäänteet tulevat juuri oikeaan aikaan ja paikkaan? Sarjan kullisseista paljastui, että Afrikan viidakkojaksoissa vipeltänyt villisika oli varta vasten tilattu ja taltutettu paikalle jotta Michael saattoi "metsästä" sen. Nälkiintyneiden vartaloitten esittämiseksi bodystunttien käyttö kuuluu myös oleellisesti sarjaan... ohjelmaan, jossa amerikkalaista keskiluokkaa tuodaan inisemään ruuanpuutetta kolmannen maailman maihin.

Unelmien poikamies – sarjan taustoista paljastui myös yhtä ja toista kiintoisaa. Ensimmäisen tuotantokauden unelmaäijä pyrki alun perin Selviytyjiin, mutta jäi valitsematta lopulliseen kilparyhmään. Sen sijaan mies sai oman sarjan, jossa pääsi valitsemaan 27 epätoivoisesta sinkkunaisesta mieleisensä. Yksi pudonneista sinkkunaisista sai taas oman sarjan samalle kanavalle, jossa tälle unelmien vanhalle piialle etsittiin täydellistä sulhasta.

Tosi-TV:stä on aitous kaukana

Suomeen tämä tv-muoto on rantautunut loisteliaasti. Amerikkalaissarjat pyörivät säännöllisesti ruudussa ja myös suomalainen televisio on tuottanut tosi-tv:tä. Suuressa seikkailussa ja Saarella on kisailtu Selviytyjistä tutulla formaatilla ja sinkku-tosi-tv:n uusin tulokas on MTV3:n Escort, jossa etsitään täydellistä pariskuntaa tiputtamalla aina epäsoivia ihmisiä pois.

Kuinka totta kuitenkin?

Tosi-tv:ssä eniten ärsyttää se, että totuus ja todellisuus ovat niin kaukana näistä sarjoista kuin mahdollista. Sarjat on tarkkaan rakennettu ja käsikirjoitettu, jotta pystyttäisiin tarjoamaan katsojille mahdollisimman mehuikkaita jaksoja ja nöyryyttäviä ihmiskohtaloita.

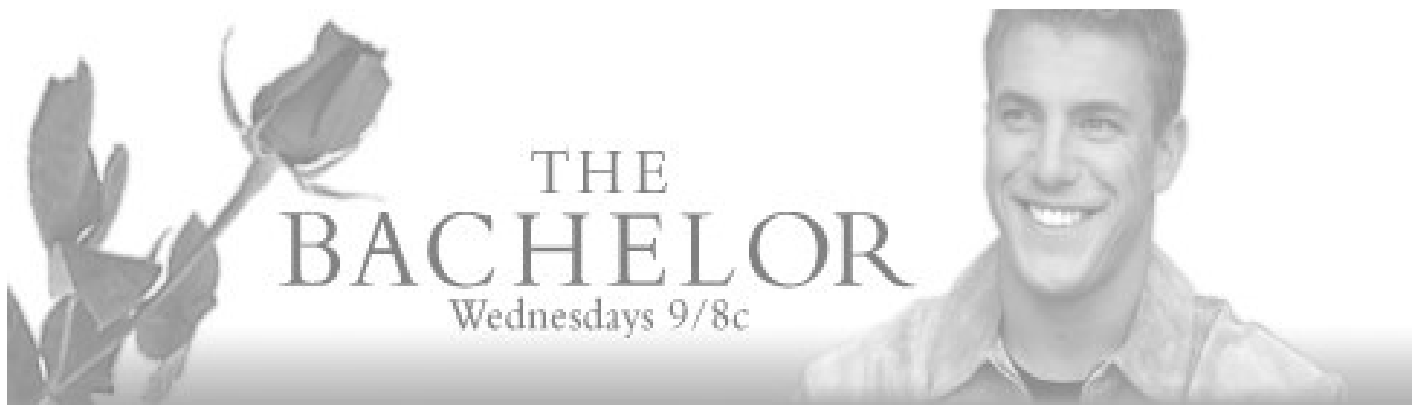
Tähtenä "tavikset"

Tosi-tv:n lähtökohtana on tavalliset ihmiset. Alun perin televisio oli areena julkkiksille, poliitikoille, asiantuntijoille ja näyttelijöille. Erilaiset visailuohjelmat tarjosivat kuitenkin 15 minuutin kuuluisuuden matti meikäläisille. Sittenkin tavallinen kansa pääsi muihinkin ohjelmiin.

Siinä ei ole mitään pahaa, että televisioon pääsee näyttelijöiden lisäksi myös meitä "taviksia". Tosi-tv:n tuotteenomaisuus ja keinotekoinen maailma sen sijaan mietityttävät.

Onko tosi-tv toisaalta sen huonompaa viihdettä kuin saippuaopperat ja allymcbealit? Samaa paskaa eri muodossa. Ei se teevee-maailma siitä miksikään muutu niin kauan kuin katsojia riittää. Ja niitähän riittää.

Katja Sauvola

Curling, hieno laji

Timo Honka

Eräänä keskiviikkoamuna tapasimme sankoin joukoin rakkaan ainejärjestömme toimiston edessä. Ideana oli suunnistaa kohti Varsinais-Suomen sivistyksen kehtoa - Loimaata, joka hämmästykseni on täysin aikaansa edellä. Siellä on curling-halli, jota esimerkiksi Suomen vanhimmasta yliopistokaupungista ei löydy.

Ennakkokäsitykseni curlingista oli, että kyseessä on laji, josta kaikilla on aina vankka mielipide, mutta jota kukaan ei ole oikeastaan koskaan pelannut. Loppujen lopuksi kohtuullisen harva tietää mistä tässä lajissa on kyse (tämänkin curlaamisen yhteydessä liikuntavastavaltamme kysyttiin luistimia lainaksi). Jotten nyt kuulostaisi liian asiantuntevalta, minun on myönnettävä ettei omakaan tietouteni lajista yllä kovinkaan korkealentoisiin sfäreihin. Siitä olin kuitenkin varma, että Suomella on kohtuullisen hyvin menestynyt maajoukkue, jota johtaa joku tyyppi nimeltä Uusipaavalniemi, oman pelaajakokemukseni jälkeen "Herra Uusipaavalniemi". Televisiosta tuli nimittäin seurattua kyseessä olevaa lajia unettomina yön tunteina viime kevään Salt Lake Cityn talviolympialaisten aikaan. Muistan elävästi kuinka joukkueemme silloin pelasi hätkähdyttävän ottelun rakasta länsinaapuriamme vastaan. Ottelu oli kutkuttavan jännässä, lähes tasapelitilanteessa, ja suomella oli viimeinen kivi käytössä. Uusipaavalniemi pisti kiven liikkeelle, olimme johdossa... Yhtäkkiä Ruotsi sai tyyliin kuusi pistettä. Suomi hävisi lopulta yhden epäonnistuneen pään vuoksi koko ottelun. Kyseessä ei siis voi olla laji, joka vastaa intensiivisyydeltään Proffan kellarin darts-turnausta. Tilanteet vaihtuvat nopeasti, ja jännitystä on aina siihen pisteeseen asti kunnes tulostaululla on varmistettuna oma voitto tai tappio.

Takaisin P-klubiin curlaukseen. Matkalla oli mukana yhteensä tasan neljä joukkueellista eli 16 henkeä. Jakauduimme kolmeen autoon. Matka, joka muuten oli yllättävän pitkä, onhan Loimaa yli 60 kilometrin päässä, sujui rattoisasti hyvän seuran merkeissä. Panimme merkille, että hyvin monella kansanedustajaehdokkaalla oli mainos pellolla sijaitsevien latojen kyljissä, ja/tai traktorin peräkärryn sivustoihin kiinnitettynä. Hämmästyttävän hyvä tapa hankkia näkyvyyttä vaalikampanjalle.

Saavuimme Loimaan jäähallille, jossa meidät otti vastaan mukavan oloinen tyyppi, joka oli laittanut radat valmiiksi (kivet, harjat sekä ne jalkatukijutut, joiden avulla ponnistetaan vauhtia). Pikaisen opastuksen jälkeen pääsimme peliin käsiksi. Saimme luonnollisesti myös vasemman jalkamme alle sellaisen kitkaa vähentävän pohjan, jolla olisi mukavaa (?), helppoa (??) ja vaivatonta (???!?) liukua jäätä pitkin. Todettakoon tässä, että kengänpohja on todella liukas. Seuraavan aamun mustelmat todistivat lievästä tottumuksen puutteesta kyseisen apuvälineen käytössä.

Ja periksi ei annettu

Joukkueet muodostuivat kuin tyhjästä, ja viiden minuutin pelin jälkeen Uusipaavalniemelläkin olisi ollut vaikeuksia päättää maajoukkueen kokoonpanosta runsaudenpulan vuoksi. Oman ratani peli oli loppuun asti mielekäs ja jännittävä. Toisella radalla taas peli oli ollut kaikesta päätellen hieman "vähemmän jännittävä" (tulos 9 - 0). Oma joukkueeni tasoitti kuudennessa eli viimeisessä päässä ottelun 5 - 5:een. Seuraavassa pieni kuvaus ottelun kulusta: vastapuolen joukkue meni kuin

Päävalmentaja Peltonen ja Herra Uusipaavalniemi näyttävät mallia. Harjaantunut silmä huomaa asentojen perusteella heti, että Peltonen hakee heitollaan koko pään ratkaisevaa määristä, Uusipaavalniemi puolestaan taktista suojakiveä.

Uusipaavalniemen kuvan copyright Jermu Pöllänen
<http://www.helsinki.fi/jarj/hyc/kuvat/EM2001/Teams.htm>

varkain kahdella pisteellä johtoon, me kavensimme 2 - 1:een. Seuraavaksi vastapuoli taktikoi loistavasti ja sai jälleen kaksi pistettä. Peli näytti olevan ohi. Joukkueemme kuitenkin kokosi itsensä tästä tyrmäävästä takaiskusta, ja huolellisen pelin ansiosta kavensi tilanteen 4 - 2:een. Olimme jälleen pelissä mukana. Loistavien yksilösuoritusten ansiosta tilanne oli viimeisessä päässä 5 - 3. Joukkueemme sai kuin varkain kaksi pistettä vastustavan joukkueen kapteenin määrämittaisen heiton (piireissä: "määris") epäonnistuttua. Vasta pelin jälkeen huomasin kuinka nopeasti aika oli mennyt. Toisaalta olisin jaksanut pelata vielä muutaman pään (voidaan verrata esim. keilauksen sarjaan). Eniten kuitenkin jäi kalvamaan se, ettei Turussa ole curling-rataa. Näkisin mieluusti, että esimerkiksi toinen Turun upeista keilaradoista vaihdettaisiin Loimaan kanssa curling-rataan. Tämä tuleekin pitää mielessä valittaessa ehdokasta tulevissa vaaleissa!

Curling on Urheilua

Yllättävintä curlingissa oli kuitenkin lajin sosiaalisuus. Taktiikkaa setvitään, tilanteita puretaan sanoiksi ja yhdessä mietitään miten niistä parhaiten selvitäisiin. Lajin henkeen kuuluu selvästi ns. herrasmies tai -naisulottuvuudeksi ristimäni ilmiö. Jotkut kutsuvat sitä myös urheiluhengeksi. Pelin ainoana tarkoituksena ei selvästikään ole kylmästi voittaa vastustajaa, vaan heitoilla taktikoida itsensä vastustajaa parempaan asemaan. Vastustavan joukkueen kanssa jopa saatetaan käydä keskustelua tilanteista, mikä voi johtaa tilanteen päättymiseen omaksi vahingoksi. Nykyurheilussa on mielestäni aivan liian vähän tämän tyyppistä hauskaa ja aitoa yhdessä oloa, joka vaatii itseltään muutakin kuin

kylmää kilpailumieltä. On vaikea nähdä, että yltiökaupallisuus voisi myöskään pilata tätä lajin keskeisesti kuuluvaa ilmiötä.

Toinen asia mikä yllätti oli lajin fyysisyys. Täsmennyksenä tähän: en tarkoita taklauksia tai muuta sen sellaista hölynpölyä. Täytyy nostaa taloyhtiön talkkarille hattua, jään pinnan harjaaminen vaatii kropalta yllättävän paljon. Lisäksi kiven "heittäminen" on yllättävän tarkkaa touhua, jolloin koordinaatiokyky täytyy olla ainakin jossain mitassa hallinnassa. Nämä argumentit varmasti jo riittävät todistamaan curlingin salonkikelpoisuuden olympialaisissa.

Kaikin puolin hieno laji on ainakin minusta saanut hyvän kaverin. En nyt lähtisi väittämään curlingia oivaksi kunnonkohotuslajiksi tai talvirasvakerroksen poistajaksi. Ajanvietteenä se kuitenkin hakkaa nykyjääkiekon, tenttiin lukemisen tai luennon mennen tullen. Kuningas jalkapalloon asti se tosin ei yllä.

Ja sinä päivänä yksi kuva kertoi paljon.

Tapio Rantanen

Politiikka on paskaa. Sen tietävät ja tunnustavat varsin monet, kenties aina vain useammat. Poliitikanvastaisten tai anti-poliittisten ihmisten tunnuslauseita ovat myös "mikään ei muutu, siis äänestäminen on turhaa", "kaikki puolueet ovat samanlaisia", "herrat vs. kansa", "poliitikot eivät tee rehellistä työtä", ja "ennen oli toista". Usein nämä fraasit kuitenkin tuntuvat jäävän vain perusteettomiksi hokemiksi, jotka eivät kerro mitään siitä, mikä politiikassa on vikana.

Antipoliittisten mielipiteiden olemassaolo nähdään joskus positiivisena, koska niiden tulkitaan kuvastavan ihmisten kriittistä ja vaativaa asennetta demokraattista päätöksentekoa kohtaan. Hyvän poliittisen lukutaidon omaavat kansalaiset erottavat tämän teorian mukaan lierot poliitikoijat ja politiikan tyhjänpuhujat aidoista kansan palvelijoista. Mutta omaavatko kansalaiset hyvän poliittisen lukutaidon,

politiikan anti

vai meneekö skandaalilehtien revittely täydestä yhä suuremmalle osalle, ja palkitaanko työporukoissa ja kuppiloissa vain negatiivisimmin sävyttyneet jutut? Mielestäni poliittinen lukutaito on yksi osa sitä medialukutaidon vaatimusta, joka on syntynyt nykyisessä infotulvassa. Väitän, että koulujärjestelmämme antaa tältä osin puutteellisen pohjan kriittisyydelle.

Joskus anti-poliittiset mielipiteet lausutaan siten, että "poliitikot eivät saa mitään aikaan, politiikka on turhaa, tarvittaisiin vahvaa johtajaa, joka pitäisi poliitikkoja kurissa". Suomessa jotkut haikailevat paluuta Kekkonen aikoihin ja tapoihin. Paitsi että "johtajan" erottaminen "poliitikoista" on ongelmallista, on myös huomattava, että pluralistisen edustuksellisen demokratian ominaisuuksiin kuuluvat hitaat ja kuluttavat neuvottelut, vesitetyt kompromissit ja lehmänkaupat, joista kaikista erilaiset organisoidut eturyhmät pitävät huolen. Mikäli tällaista Suomessa vallitsevaa demokratian muotoa pidetään itsessään arvokkaana, on punnittava, kuinka paljon näitä "politiikoinnin" haittapuolia voidaan sietää, jotta järjestelmä vielä säilyisi legitiiminä. Lisäksi on

tarkasteltava vaihtoehtoja. Oliko Winston Churchill oikeassa puolustaessaan demokratiaa vähiten huonona hallitsemistapana?

Demokratia voidaan käsittää myös välineenä hyvin lopputuloksiin, esimerkiksi kaikille siedettävän yhteiskunnan luomiseen. Jos demokratialla on välinearvo, niin sen kouluarvosana riippuu muun muassa vallitsevan demokraattisen järjestelmän tehokkuudesta. Voitaneen olla yksimielisiä siitä, ettei demokratia ole missään maassa tehokkuuden osalta äärimmilleen viritetty järjestelmä. Kuitenkin, jos epätehokkuutta ja edellä kuvailtua "politiikointia" ei hyväksy edes periaatteellisella tasolla, näyttää antipoliittinen kannanotto olevan myös antidemokraattinen. En kuitenkaan usko, että antipoliittisten kansalaisten enemmistö kokisi itseään demokratian vastustajiksi. Pitäisikö kouluissa siis opettaa, ettei politiikassa ole helppoa tai edes mahdollista tehdä hyviä ja kaikkia miellyttäviä päätöksiä, kun hallitsemistapana on edustuksellinen

demokratia? Kyllä pitäisi, mutta ainakin kirjoittajan vanhoissa oppikirjoissa tankattiin vain presidentin, hallituksen ja eduskunnan sekä kuntatason elinten muodollisia valtaoikeuksia! Poliitiikan realismi ei kuulu viralliseen opetussuunnitelmaan.

Mitä siis pitäisi oppia? Ainakin se, että kun alamme haukkumaan politiikkaa, niin perustelujen täytyy nojata realistiseen käsitykseen politiikan mahdollisuuksista. Jatkan hyviä suomalaisen keskustelutaidon mollaamisen perinteitä väittämällä, että maassamme politiikan haukkumisen ja arvostelemisen taso on surkeampi kuin kohteensa, eli politiikan taso. Syynä on toisaalta väitteiden jääminen hokemiksi, toisaalta epärealistinen käsitys politiikan mahdollisuuksista. Tämän kirjoituksen tarkoituksena ei kuitenkaan ole kehua suomalaisen politiikanteon tilaa hyväksi tai erinomaiseksi, vaan yksinomaan vaatia parempaa tasoa politiikan haukkumiseen ja arvostelemiseen. Uskoisin, että yhteiskuntatieteilijöillä on kohtalaiset eväät tähän. Lisäksi toivon, että joku tarttuisi haasteeseen ja hemmottelisi Walpon lukijoita hyväntasoisella antipoliittisella tai "erittäin kriittisellä" kolumnilla.

Heimo Paloheikki

Kolumnisarjassa valkoiset kirjoittajat ovat ahdistuneita

Elämme vuotta 1933. Turun Aurajoki on umpijäässä ja pyhäpäivinä sen päällä telmii lapsia tehden piruetteja luistimillaan. Pakkasta on koko alkuvuoden ollut keskimäärin kymmenkunta astetta.

Pienestä rannikkokaupungista kotoisin oleva tyttö valitaan vuonna 1933 Suomen kauneimmaksi, mutta keskustelua herättää nuorten neitojen esiintyminen niukoissa pukineissa tämäntyyppisissä kisoissa. Muuten kisat ovat täysin naisen arvolle sopivat eivätkä mitkään karjamarkkinat.

Vuosi on siis 1933 ja eduskuntavaaleissa odotetaan jälleen Sosiaalidemokraattisen puolueen voittoa maaseudun äänenkannattajan jäädessä kakkoseksi.

Vuonna 1933 maailma varautuu sotaan, koska eräs suurvalta haluaa toimia ohi kansainvälisen yhteisön ajaessaan omaa ylivertaista ideologiaan. Englannin pääministeri myötäilee, eikä kukaan muukaan oikein osaa vastustaa.

Kyseessä on vuosi 1933 ja Suomea kuohuttaa eräs perheitä koskeva laki, joka järkyttää varsinkin kristillisiä piirejä. Eduskunnassakin innostutaan vastustamaan tätä lakia, koska sen seurauksena annetaan yhteiskunnalle huolestuttava signaali. Eihän voi olla yleisesti hyväksyttyä, että lapsi kasvaa perheessä, jossa ei ole isää.

Walpo pahoittelee tekstissä esiintyvää virheellistä tietoa. Elämme siis vuotta 2003.

Ostin pöydän. Ikeasta tietenkin. Se on hieno ylikansallinen pöytä. Jollain on Kiinassakin samanlainen.

Kokoamisohjeet löytyvät myös suomeksi. "Ihmisen ei tule nousta tuotteen tasolle", niissä varoitetaan.

Se on hämmentävä ohje. Massiivinen tuotanto synnyttää tarpeen, eikä toisinpäin. Ihminen kuluttaa, koska kulutettavaa on niin helvetin paljon. Loputtomasti.

Me kaikki olemme vain ohjailtavia tahdottomia välikappaleita näillä markkinoilla. Ihmisen ei todellakaan tule nousta tuotteen tasolle.

Klubissa jo tapahtunutta...

23.1 Jäsenistöitsit TYS:n vuokralaistiloissa

Kevään perinteikäs tapahtuma, jotka tänä vuonna tosin kiinnostivat vain hyvin vähäistä joukkoa. Hallitus miettii toimia, jolla kiinnostusta voitaisiin lisätä.

Yhtenä vaihtoehtona on mainittu kaverisitsit. Kantaa saa ottaa siihen, olisiko tämä hyvä vaihtoehto vai halutaanko perinteinen exclusive-meininki säilyttää

Samana iltana oli myös pikkulaskiainen, jossa katsastaja oli siitä huolimatta, että lupasi olla paikalla kaikissa klubin tapahtumissa. Mäenlaskuun emme koskaan kyyneleet, enkä tiedä oliko Palatsi oikeasti niin sokkeloinen kuin silloin tuntui.

12.2 Isha-sitsit

19.2. Curling (lue lisää s. 28-29)

25.2. Vaalipaneeli (lue lisää s. 35-37)

6.2. Kauppatorikisa

Kymmenennen kerran järjestetty hyväntekeväisyystapahtuma, josta P-klubin joukkue keräsi taas yhden moraalisen voiton.

Tulokset:

1. Teologiska Studentföreningen (TSF)
Sponsori: Stiftelsen för kyrkligt arbete i Åbo

2. Dendriticum
Sponsorit: Hovikululta, Optikko Ukkonen, Rimi Ilpoinen, Kaffeli

3. Henrik Street Athletics (HSA)
Sponsori: SEFE

N. P-klubi
Sponsori: Felixin Pizza Grandiosa

Jatkot hipattiin Börsissä. Sisäänpääsylipulla sai 2cl viinaa ja haalarimerkki maksoi 3,5e. Samaan aikaan oli myös Indexin ensimmäinen yritys tedaribileiksi. Hyvin oli sujunut ja lisää on luvassa. Hyvä Index!

**Petteri ja Ville
tulivat ulos
kaapista.**

Lokero sekin.

...ja tulevia tapahtumia

4.3 Laskiainen

Perinteitä noudattaen suunnistamme ensin Vartiovuorenmäelle ja sieltä TYY:n saunalle. Assarin bileiden tilalle on nyt vain tullut ravintola Börs. Odotamme paljon.

Viikoilla 11 tai 12 mahdollinen teatterielämys. Seuraa sähköpostiasi

20.2 Vaalien jälkipuinti

valtio-opin laitoksella klo 14. Tarkoituksena selvittää asiaan sekaantuneiden kanssa kampanjoita. Onnistuneita tai epäonnistuneita.

28.3 Huikea Helsingin excu

Lähtö junalla klo 13. Vierailu poliittisesti mielenkiintoisen paikkaan ja illalla sitsit uudella ylioppilastalolla Polhon ja VOO:n kanssa. Kustantaa jokaiselta matkat ja sitsit, jotka maksetaan paikan päällä. Ilmoittautumislista toimistolla.

Tule, näe ja sitsaa kollegat suohon!

3.4 Sitsit Lexin kanssa K-tiellä

Lisätietoja: hksoro@utu.fi ja seuraamalla sähköpostiasi. Ethän halua olla näkemättä kun isänmaan toivot ottavat taas housut pois!

Viikolla 14 tulossa myös keskustelutilaisuus, lisäinfoa tuonnempana

10.4 Sitsit MK:n ja SF:n kanssa

Lisätietoja: mjakos@utu.fi ja sähköpostia tuijottamalla. Tule mukaan kunnolliseen sitsimeininkiin. Viimevuotisen perusteella ehdolla parhaiksi sitseiksi!

Vapunalusviikolla tietenkin jälleen runsaasti tarjontaa, mm. jo legendaariset Trivial Perseet

Kevätkauden päättäjäiset Aurinkolahdessa 9.5.

Muutoksia ja lisäyksiä on vielä tulossa. Kuten tiedätte, klubi on teitä varten, joten yhteyttä vain hallitukseen jos ehdotuksia siitä mitä juuri sinä olet vailla.

Koonnut **Suvi Säiläkivi**

**Hallitus-
sitseillä
2002...**

[Mitä kuuluu Index ?]

Katja Sauvola

Uuden vuoden vaihde toi myös uusia tuulia Indexiin. Indexin hallitus 2003 koostuu jälleen 16 innokkaasta ja index-henkisestä yhteiskunta/kasvatustieteilijästä. Puheenjohtajana järjestöä luotsaa ensimmäistä kertaa psykologi ja filosofi. Puheenjohtaja Simo Levanto tulee Fobiasta ja varapuheenjohtaja Altti Rannikko Dialecticasta. Uudella porukalla on halu jatkaa vanhaa hyvää ja tuoda myös uutta maustetta tiedekuntatoimintaan.

Uusia Index-tapahtumia ovat kerran kuukaudessa järjestettävät tiedekuntabileet ja leffaillat. Tedaribileet alkoivat helmikuun alussa ravintola Moccassa ja haalarien monivärisuus sekä lukumäärä kertoivat hyvästä meiningistä. Juhlailon lisäksi Index tarjoaa kulttuuria leffailtojen muodossa. Helmikuussa illat pyörähtivät leppoisasti käyntiin sarjamurhaajateemalla.

Tämä vuosi on myös erityinen Indexille, sillä järjestö juhlistaa 50. vuottaan. Juhlavuoteen kuuluu tietysti upeat vuosijuhlat lokakuun lopulla, joita myös sinä olet tervetullut viettämään WPK-talolle. Juhlavuoden kunniaksi tekeillä on myös laulukirja, johon kootaan Index-järjestöjen veisailuja.

Indexin tapahtumiin ei pitäisi olla kynnystä osallistua. Seuraavan kerran, kun sähköpostilistan kautta jotain mielenkiintoista näyttää olevan tuloillaan, niin sekaan vaan. Ei indexläiset pure...ellei pyydetä.

[Kevään tapahtumia]

4.3. Indexin LASKIAISBILEET Börsissä

18.3. Indexin KEVÄTSITSIT

Lisäksi leffailtoja, kulttuuriexcu pääkaupunkiin, tedaribileitä ja muuta kehittävää.

Seuraavia Index-ihmisiä saa vapaasti ahdistella, jos koet että Index voisi ottaa kantaa tiedekuntaan liittyviin asioihin, opiskeluun tai tehdä bilepuolella jotain toisin.

Katja [kamsau@utu.fi] = P-klubin Index-vastaava

Simo [ssleva@utu.fi] = Indexin puheenjohtaja

Saana [sskarj@utu.fi] = kopo- ja SVOL-asiat

Timo [tjleht@utu.fi] = Indeksi-lehti ja kirjoituspuuhat

INDEX

t u r u n y l i o p i s t o

Nuoret ja nälkäiset

Opiskelijoiden toimeentulo ja nuorten vaikutusmahdollisuudet politiikassa puhuttivat ehdokkaita

Ville Laamanen

P-klubi, TYY ja Turun ylioppilaslehti järjestivät tiistaina 25.2. vaalipaneelin, johon otti osaa kahdeksan nuorta eduskuntavaaliehdokasta yhtä monesta eri puolueesta. Yleisöä tilaisuudessa oli yli kolmesataa. Aikataulu oli tiukka ja panelistit odotetusti kärkkäitä puhumaan asetettujen aikarajojen yli. Paneelin puheenjohtaja, Turkulaisen päätoimittaja ja entinen p-klubilainen **Lasse Virtanen** piti heidät silti hyvin kurissa ja varmisti jämäkällä mutta kuuntelevalla otteellaan, että asialistalla olleet kysymykset ehdittiin kokonaisuudessaan käsitellä. Tässä korvaamattomana apu-

na oli **Kosti**. Kun puheenvuoroille varattu aika oli käytetty loppuun, soi Kostin torvi armotta.

Ehdokkailta tentattiin erityisesti opiskelijoiden ja nuorten asemaan ja akateemiseen maailmaan liittyviä kysymyksiä. Muita asioita, kuten kansainvälistä politiikkaa ja valtiontaloutta, otettiin esille pika-äänestyksillä, joihin vastattiin joko kyllä tai ei. Selkeitä mielipide-eroja ei läheskään kaikissa kysymyksissä noussut esille. Etenkin opiskelijoiden toimeentuloa halusivat kaikki parantaa lisäämällä valtion maksamaa tukea, tosin hieman erilai-

Panelistien tärkeät vaaliteemat ja mielipiteet kansalaisten poliittisesta vaikuttamisesta

Misha Dellinger, SKP

Irakin kriisi, koulutuspolitiikka
Ihmisten pitäisi liikehtiä poliittisesti muutenkin kuin vaalien alla.

Markus Jansson, Lib.

Terveydenhoito, kunnallispalvelut, valinnanvapaus
Kansalainen toimii puolueen kautta.

Laura Langh, Kok.

Yrittäjyys, nuorten kannustaminen yrittäjyyteen
Kansalainen vaikuttaa demokraattisessa päätöksenteossa.

Linda Lindholm, RKP

Nuorten terveys
Vaikuttaa voi myös arkipäivän kuluttajavalinnoillaan.

Katja Minkkinen, Vas.

Ei esitellyt erikseen teemojaan
Jos asiat ei toimi, tulee ottaa yhteyttä puolueeseen ja antaa kritiikkiä.

Ville Niinistö, Vihr.

Opiskelijoiden asema, inhimillinen hyvinvointi
Kannattaa toimia myös kansalaisliikkeiden kautta.

Antton Rönholm, SDP

Vastuu, suuret linjat hyvinvoinnissa ja yleisessä kehityksessä
Vaikutetaan demokraattisessa päätöksenteossa.

Tytti Seppänen, Kesk.

Heikompien asiaa on puolustettava, alueellinen tasa-arvo
Kansalaisen velvollisuus on pyrkiä vaikuttamaan.

Näin he äänestivät

Kaikki ehdokkaat antaisivat Irakissa toimiville YK:n asetarkastajille lisäaikaa. Yleisö vastasi raikuvien suosionosoituksin.

sin keinoin. Dellinger ja Jansson kannattivat byrokratialtaan nykyistä yksinkertaisempaa minimitoimentulomallia, muut nostaisivat nykyistä opintorahaa tai muuttaisivat asumistuen ympärivuotiseksi.

Huoli siitä, että nuoret jäävät politiikassa paitsioon, oli myös yhteinen. Näkemykset siitä, miten asiaa voi korjata, erosivat kuitenkin aika tavalla. Tytti Seppäsen mukaan nuorten on tehtävä enemmän töitä puolueiden sisällä, jotta heidän vaikuttamismahdollisuutensa paranevat. Erityisesti Niinistö ja Minkkinen korostivat tätä myös. Niinistö muistutti, ettei eduskunnassa ymmärretä nuorten asemaa kunnolla, jos nuoret itse eivät vaikuta siellä. Muut olivat samoilla linjoilla lukuunottamatta Dellingeriä, joka suhtautui kyynisesti nuorten mahdollisuuksiin toimia tehokkaasti nykyisen kaltaisessa puolueorganisaatiossa.

Keskustelu sujui kokonaisuudessaan sujuvasti, vuoropuhelemaan ja kommentoivaan sävyyn. Yleisön reaktiot olivat keskustelun sävyn mukaisia, eli varsin hillittyjä. Janssonin näkemys siitä, että on naisten omaa syytä, jos he h a k e u t t a v a t huonompipalkkaisille aloille aiheutti kuitenkin tyytymättömyyden kuohahduksen. Samoin Laura Langhin yritys itseironiaksi tyyliin "viis me niistä köyhistä" epäonnistui, päätellen yleisöön hetkeksi levinneestä vaivautuneesta hiljaisuudesta.

Tulisiko samaa sukupuolta olevien pariskuntien saada adoptio-oikeus?
Kaikki KYLLÄ

Voisiko uhmata eduskunnassa ryhmäkuria?
Dellinger EI, muut KYLLÄ

Pitäisikö Suomeen ottaa enemmän siirtotyöläisiä?
Kaikki KYLLÄ

Pitäisikö siviilipalvelusaikaa lyhentää?
Jansson, Langh, Rönnholm EI, muut KYLLÄ

Pitäisikö Suomen liittyä Natoon?
Kaikki EI

Tulisiko Suomen kehitysapumäärärahat nostaa YK:n suosittelemalle tasolle (0,7% bkt:sta)?
Jansson EI, muut KYLLÄ

Pitäisikö miedot huumeet laillistaa?
Dellinger, Jansson KYLLÄ, muut EI

Oliko viidennen ydinvoimalan rakentaminen hyvä ratkaisu?
Jansson, Langh, Rönnholm KYLLÄ, muut EI

Pitäisikö YK:n asetarkastajille Irakissa myöntää lisäaikaa?
Kaikki KYLLÄ

Koko keskustelun harvat selkeät kiistakysymykset käsittelivät epäolennaisia asioita, kuten sitä, missä puolueessa kaikkien ehdokkaiden keski-ikä on nuorin. Dellinger oli kärkkäin kritisoimaan hallituspuolueiden tekemisiä ja tekemättä jättämisiä, ja sai välikommenteillaan osakseen varmasti sekä ihastusta että vihastusta. Ay-liikkeen kritiikkinsä hän kohdisti Rönnholmin kautta SDP:lle, mutta Rönnholm oli sitä mieltä, että Dellinger haukkuu väärää puuta. Lindholm ja Jansson puolestaan olivat eri mieltä siitä, ovatko kaksikielisyyden turvaaminen ja liberaali politiikkaa keskenään ristiriidassa. Kokonaisuudessaan keskustelu pysyi alusta loppuun hyvin rauhallisena ja asialinjoilla. Syntyi vaikutelma, että kaikki panelistit saivat esitettyä asiansa ja mielipiteensä silloin kuin halusivatkin.

Publicum 1 oli täpötäynnä

Kuvat: Aki Asola

Poimintoja keskustelun lomasta

"Opintotuella pitäisi oikeasti pystyä elämään." –Linda Lindholm

"Nuoret, älkää toimiko missään puolueessa!" –Misha Dellinger

"Ei kannata alkaa sotimaan eläkeläisiä vastaan. Harmaat Panterit on iso porukka. Sitä vastaan nuoret häviävät." –Antton Rönholm

"Ei säällirahaa vammaisille, vaan aitoa tasa-arvoa." –Ville Niinistö

"Kaikkien ei tarvitse tehdä fyysistä työtä niin kuin Pol Potin aikana." –Markus Jansson

"Miehet eivät tunnu ymmärtävän sukupuolisen tasa-arvon rakenneongelmaa. Mahtaako johtua siitä mitä on jalkojen välissä?" –Tytti Seppänen

P-klubissa sanottua:

"Murhaajat ovat ulospäinsuuntautuneita itsemurhaajia", totesi Antti Halonen

"En mä voi tulla kun ei ole hokkareita", vastasi Urho Blom kun miestä pyydettiin curlingia pelaamaan.

"Kestäis se sota sitten vähän pidempään niin olis enemmän katottavaa telkkarista", toivoi Ville Hukki saunan lauteilla Irakin kriisistä puhuttaessa.

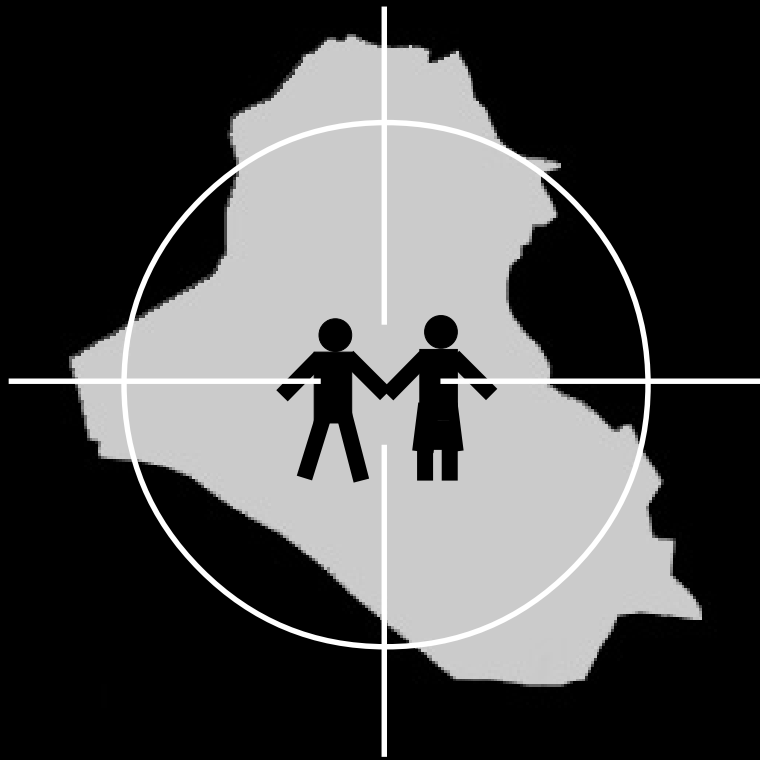
Muualla sanottua:

"Ajatustemme inhimillisyys on terveytemme mitta" -Kilgore Trout

"Likakin loistaa auringonpaisteessa" -Johann Wolfgang von Goethe

Walpon teemana oli tällä kertaa lokero, johon toimitus päätyi kovan karsinnan päätteeksi. Muita ehdokkaita olivat mm. värit, Jorma Kalela, unelma, rakentaminen, kusipää, veljeys, miesten pelit, Kimmo Makkonen, animaalisuus, matkailu, sota ja rauha, raha, uskonto, henkimaailma, rumat ja vammaiset, hyvä elämä, asenne, Eminem, voima, Suomi, hirviöt, vittu, tulevaisuus, nuorisot, myytti, rappio, rehellisyys, ahneus, välittäminen, kirja, häät, ihme, USA, Asia sekä luonto ja eränkävänti. Seuraava numero ilmestyy toukokuussa.

Ei näin.

**Mutta miten, he kysyvät.
Hyvin, hyvin vaikea sanoa, hän vastaa.**

... uunissa paistuu ...

KOKOOMUS

www.lauralangh.com

Laura Langh

10

RAIKAS VALINTA

VANHA LAJI,
UUSI NÄKÖKULMA

Vuonna 1985 *Mihail Gorbatshev* aloittaa yksipuolisen ydinaseidenriisunnan. Se johtaa 1987 keskimatkan ydinaseiden tuhoamissopimukseen, jota luonnehditaan "ihmiskunnan ensimmäiseksi perääntymisaskelleeksi ydinsodan partaalta".

Tahto ja rohkeus nähdä asiat uudella tavalla. Kyky vastata perinteisiin haasteisiin uusilla ratkaisulla. Nämä ominaisuudet johtavat tuloksiin, jotka muuttavat ajattelua kaikkialla.

On aika tuoda uusi näkökulma myös päätöksentekoon.

WWW.ALEKSIRANDELL.COM

ALEKSI
Randell

27 v. | Account Manager
Turun kaupunginhallituksen pj
kaupunginvaltuutettu

13

KOKOOMUS
Varsinais-Suomi

ALAN OPISKELIJAN MUKANA NIIN MONESSA JUHLASSA...
...OMAN ALAN ETUJÄRJESTÖ...

